

FLORA MĂRGĂRIT STĂNESCU

**CALATOR PRIN
AMINTIRI**

SEMĂNĂTORUL
Editura online - mai 2011

CĂLĂTOR PRIN AMINTIRI

Revăd parcă un film în care eu am fost unul din eroii principali, sau doar spectator. Un fel de observator al vremurilor trăite de mine sau de persoane apropiate mie, de cunoscuți, de rude, de prieteni.

De un real folos îmi este acum jurnalul personal ținut ani de zile, cu amintirile mele, în ideea că va veni o zi când timpul îmi va permite să le recitesc, să le dactilografiez, poate chiar să le fac publice.

Copilăria, adolescența, tinerețea și maturitatea, anotimpurile mele se succed ca într-un film.

Nu au nimic spectaculos dar sunt reale, nu au nimic artistic dar sunt adevărate, simțite, trăite.

O viață de om, trăită în ritm accelerat. Această carte cuprinde spicuri din viața mea și a celor în mijlocul cărora mi-am petrecut întreaga viață.

Vise, realizări, dezamăgiri, toate așezate aici cronologic, așa cum s-au petrecut și cum le-am perceput eu la vremea respectivă.

În aceste vremuri agitate și tulburi, simt nevoia să las aici ce consider eu că a fost mai important în viața mea, în mediul familiar, profesional, social.

Flora Mărgărit Stănescu

Incursiune în anii copilăriei mele.

Prima păpușă adevărată

Mă obișnuisem ca în fiecare an, dar de Moș Gerilă, să primesc o păpușă din materiale rămase de la cearcefurile și rochițele făcute de mama. Mai reușite sau mai caraghioase, erau și ele niște daruri puse sub bradul destul de modest, pe care-l împodobisem chiar și eu cu lănișoare de hârtie colorată lipind zalele cu făină în amestec cu puțină apă. Agățam în el și nuci îmbrăcate în staniol, în care băgam o scobitoare și le legam cu ață de crenguțele bradului. Mai târziu au început să apară câteva globuri și țurțuri de sticlă și steluțe de carton cu glob pisat pe ele.

Aveam și lumânări în suporturi din tablă, dar noi cei mici nu aveam voie să le aprindem, ca să nu se aprindă întreg bradul.

Cu câteva zile înainte de Anul Nou, a venit tata acasă, cu darurile de la pomul de iarnă de la serviciu.

Erau unele lucruri bune, un trening, un fular, mănuși, dulciuri.

Cel mai mult mi-a atras atenția o cutie mai deosebită în care se afla o păpușă cât un copil nou născut. Era din carton presat și lăcuit pe deasupra apoi pictată fața păpușii. Parcă niciodată nu văzusem ceva mai frumos.

Am îndrăgit-o din primul moment. Nu i-am dat un nume, din moment ce era singura nu aveam de cine să o deosebesc.

Era păpușa și atât. Eram în stare să dorm cu ea, sau să o port după mine peste tot.

Mă simțeam așa de importantă cu ea și aveam mare grijă să nu se murdărească. Am declanșat o adevărată dramă când am vrut să o spăl. Cartonul a început să se înmoaie iar culorile...un dezastru.

Am început să plâng, cu atâta părere de rău, de parcă era un copil bolnav.

Sora mea mai mare a așezat păpușa la soare, a curățat puțin câte puțin fața de amestecul de vopsele, iar un picior l-a înfășurat în pansament, după ce s-a mai uscat cartonul. În starea asta se află și astăzi acasă la sora mea.

Numai rochițele i le-a mai schimbat.
La toți ne-a fost drag de ea.

Vecinii noștri rușii

Pentru că pe strada noastră circulau tot felul de mașini militare și soldații ruși mișunau peste tot, nu aveam voie să ieșim la poartă sau pe stradă.

Deci singura noastră distracție rămânea leagănul cu lanț și scândură din nukul cel mare și cățărutul în copacii din livada noastră. Pe vremea aceea nu erau decât trei case cu etaj pe strada noastră.

O casă a unei familii de profesori, alta a unei familii de măcelari din tată-n fiu și casa cojocarului, de vis-a-vis de noi, unde erau cantonați niște ofițeri ruși cu familiile lor.

Nu-mi amintesc de cât timp erau rușii vecini cu noi, dar îmi amintesc de la un rus, Andrei, care avea și el doi copii acasă, de la care am primit niște bucăți de zahăr cubic, bucăți lungi, nu cum ne cumpăra nouă mama.

Din discuțiile părinților am aflat că Andrei, cel care ne adusese zahăr, îl rugase pe tata să le cumpere și lor țuică de la magazin, că ei nu aveau voie să cumpere așa ceva. La fel și niște scrumbii afumate.

Ce ar fi putut face tata decât să-l servească, altfel cine știe ce se putea întâmpla.

Îmi mai amintesc că una dintre soțiile de ofițeri a venit la mama să o întrebe de unde putea să cumpere lapte. Mama s-a dus cu ea, la familia care vindea lapte. Atunci ne-a invitat pe noi copiii să vedem un film la ei în curte.

Văd și acum parcă niște scaune împletite din nuiiele gălbui pe care stăteau numai doamnele, restul, ofițeri, soldați, noi copiii, a trebuit să stăm pe iarbă.

Pe peretele ce da spre livada cojocarului, unde nu prea erau ferestre, era prins un cearceaf mare alb.

Nu mai văzusem niciodată un film, iar fratele meu mai mic, în momentul în care zbura un pescăruș pe undeva la țărmul mării, a început să strige;

-Uși ! Uși ! de parcă venea spre noi.

Toți s-au pornit pe râs, iar noi nu înțelegeam nimic, pentru că nu știam să

citim, nu eram încă la școală. Eram totuși fascinați de ce se vedea pe perete.

Printre soldați erau și unii care se cam uitau după fetele vecinilor.

Încercau să afle numele lor apoi le strigau pe nume,

dar stârneau hazul că aveau o pronunție de numai a română nu semăna. De necazuri nu i-am auzit pe părinții mei să le fi făcut rușii. Poate că nu toți au fost așa de barbari cum se vorbea prin alte părți. S-au faptul că erau mai multi ofițeri cu familiile, țineu soldații sub control.

Copil abandonat și găsit

Trecuseră niște luni sau poate chiar ani, de la plecarea rușilor cu familiile lor cu tot. Casa cojocarului era acum locuită de o familie mai în vârstă, care fie au cumpărat casa, fie au primit-o de la stat, nu am de unde să știu, dar știu că erau niște oameni de treabă.

Cu femeia, mama se înțelegea foarte bine și ei neavând copii, aceasta le îndrăgise pe surorile mele mai mari, foarte mult.

Ba uneori îi zicea mamei, măcar pe cea mică, adică pe mine să mă dea spre înfiere, dar mama, de fiecare dată... nu și nu.

Mama fiind singurul copil la părinți și-a dorit o familie mare și nu s-ar fi îndurat de nici unul dintre noi, oricât de greu i-ar fi fost.

Era conștientă că poate ne-ar fi fost mai bine și nici nu eram departe de casă, dar inima ei nu se putea învoi la așa ceva.

Munca din zori și până-n noapte să nu ne lipsească de strictul necesar, dar de dat...nici nu putea fi vorba.

Cum tata lucra la CFR, pleca dimineața și se întorcea seara.

Mama avea grijă ca masa de prânz să fie caldă și trimitea pe unul din noi la el cu mâncare.

Într-una din zile o soră a mea mai mare, mergând cu mâncare la tata, cum drumul trecea printr-o lizieră de salcâmi, a auzit un plâns de copil mic.

S-a apropiat cu teamă să vadă ce este și a găsit un copil în scutece lăsat lângă poteca pe unde trecea lumea spre magazinul alimentar.

Cum sora mea era miloasă din fire, a luat copilul și l-a adus mamei.

Vecina care nu avea copii ar fi vrut să-l păstreze pentru ei și să nu spună autoritaților nimic, dar ai mei au anunțat găsirea copilului abandonat.

La scurt timp s-a aflat și al cui era, dar mama a fost scoasă din dreptul de părinte și copilul a fost dus la un leagăn de copii.

După un timp de la această întâmplare, surorile mele au vrut să-i facă o farsă vecinei și au înfășat păpușa mea într-un prosop și s-au dus la ea spunând că au mai găsit un copil. Reacția a fost, cum era de așteptat...

- Pe ăsta nu-l mai declarăm, îl opresc eu. Dezamăgirea ei a fost mare, când a văzut păpușa, ea chiar își dorea un copil.

Ce zile frumoase mai petreceam, fără griji și fără temă. Aveam o alee de stâjenei mov de la casă până la poartă. Crescuseră așa de înalți că ne ascundeam sub tufe și o strigam pe mama, cu vocea unei vecine, nemțoaică măritată cu un turc, care creștea capre. Se numeau Mohamed și Abidat, dar numele ei real era Carolina.

De multe ori venea la noi să scoată apă din fântână și o ținea pe mama de vorbă, iar noi ne stricam de răs când o auzeam cum vorbea ea românește.

- Madam Margarit n-ai văzut capru meu, sau pe Mohamed.

- Nu le-am văzut coană Carolină, că am avut treabă prin casă, poate copiii...răspundea mama fiind încă în casă.

Dar când venea să vadă cine era, noi izbucneam în răs și o porneam printre pomi.

- Voi erați...tartori ce sunteți, ne apostrofa mama, veniți voi la masă, vedeți voi....dar până seara uita și ne umplea farfuriile cu ce ne plăcea mai mult, adică brânză cu smântână și mămliguță.

De acest fel de mâncare mă leagă o amintire pe care nu o voi uita niciodată.

Cum era vară și nu aveam lecții de făcut, îmi dăduse mama un castron de tablă să adun în el flori de mușețel pentru ceai.

Am adunat cam un sfert de castron și l-am dus în casă fără să spun un cuvânt. Am plecat la joacă fără să mă mai gândesc, la flori de mușețel.

Mama a luat castronul, nu m-a întrebat nimic, dar seara la masă, a pus farfuriile pline de măcăliguță cu brânză și smântână, pentru toți, iar mie cam un sfert de farfurie, cât mușețel am cules.

Am privit la toți ce aveau în farfurii, am mâncat atât cât mi-a pus, apoi m-am ridicat să plec la culcare.

Nu am întrebat nimic, dar m-a durut așa de tare, că degeaba a vrut mama să-mi mai pună pe urmă, nu mi-a mai trebuit nimic.

Cu greu mi-am stăpânit lacrimile să nu mă vadă nimeni că plâng și într-un târziu am adormit, așa de umilită m-am simțit.

Mult timp am stat tristă, fără chef de joacă, încât mama a renunțat să mă mai pună să fac ceva, le făcea singură pe toate. Avea așa de multe de făcut iar eu copil fără minte ce eram, nu o ajutam când avea mai mare nevoie.

O iarnă ca în basme

Frumoase mai erau iernile prin satele și comunele din împrejurimile Bucureștiului. Dar și când începeau să se topească zăpezile, greu mai ieșeam fără cizme până la șosea. Aveam numai șase anișori și mergeam la grădinița din comună.

Din cauza ninsorii și a viscolului, nu mai aveam voie să ies din casă.

Grija surorilor mele mai mari era în primul rând să nu ne îmbolnăvim, eu și fratele meu mai mic.

Mai văd și acum tunelul din fața ușii de la intrarea principală.

Nu mai șuiera vântul, se oprise și ninsoarea, dar la nici o fereastră,

nu se putea zări o rază de lumină. În spatele casei și pe partea laterală stângă, pe alocuri aproape că se vedea pământul. Numai fața casei era acoperită de un nămete uriaș de zăpadă, de aceeași înălțime cu casa, inclusiv acoperișul. Prin tunelul săpat de tata se putea ajunge numai la fântână, unde apa înghețase doar puțin la suprafață.

Mai văd și acum cum stăteau câteva găini într-o ladă de lemn, cât mai aproape de soba mare de tuci cu plită. Noi copiii cei mici, nu îndrăzneau să coborâm din pat, de teama cocoșului, care în toamnă îl alergase de câteva ori pe fratele meu cel mic.

Tata spunea că va ajunge curând în oală, dacă nu se potolește, cocoșul bine-nțeles, dar la cât era de înghețat...numai de noi nu-i ardea lui.

Trecuse Crăciunul și Anul Nou, iar mama nu putuse să se întoarcă de la Buzău, de la bunici. Trei săptămâni a ținut-o viscolul departe de noi.

Din camera mare s-ar fi putut trece într-o camera laterală, era o ușa, dar în dreptul ei se afla un șifonier imens, cu trei uși masive și o oglindă la ușa din mijloc. Așa se face că ne având altă cale de a ieși tata, a scos rafturile din mijlocul șifonierului, placajul din spate și s-a putut strecura în camera laterală. Distracția noastră era că treceam prin șifonier în camera dinspre stradă.

De aolo era mai ușor, că viscolul măturase toată zăpada, troienind-o în fața acasei. După două zile de muncă, cu frații

mai mari, săpând mereu la baza nămetelui de zăpadă, acesta s-a prăbușit, rupând copacii, și tot ce a întâlnit în cale. Abia atunci am văzut cum arăta livada noastră. Troinele lăsau să se vadă numai vârfulurile pomilor. Priveam cu tristețe copacii în care ne petreceam întreaga vară.

Toată tulpina nucului, destul de groasă era acoperită de zăpadă.

În curtea noastră erau trei poteci înguste care duceau la fântână, la magazie și la stradă că poarta nici nu se vedea, iar strada știam unde este după stâlpii de telegraf.

Ne simțeam așa de mici în acea imensitate albă, încât nu îndrăzneam să ne aventurăm mai mult de câțiva pași, în apropierea casei, pentru a ne aerisi.

Se zvonise că au început să apară lupii prin comună. Toți erau îngrijorați. Cum eram foarte aproape de linia de centură, de unde începea pădurea Băneasa, nici nu era de mirare că s-au apropiat lupii, zăpada fiind foarte mare în pădure.

Tata pleca la serviciu cu alți vecini, numai în grup și cu niște prăjini de lemn cu cârpe înmuiate în petrol de lampa, pe care le aprindeau să nu se apropie lupii.

Erau pe alocuri nămeți așa de mari, că oamenii mergeau paralel cu sârmele de telegraf.

Au mai fost ierni, dar niciodată nu am mai văzut așa ceva.

Alimentele se procurau greu, dar părinții mei, oameni gospodari, aveau de toate. Beciul și magazia asigurau hrana pentru întreaga iarnă. Numai mama de ar fi fost acasă.

Când am văzut-o pe mama după trei săptămâni, am plâns de bucurie.

Ne-a fost teamă că viscolul o prinsese pe drum, dar de fapt nu a mai plecat nici un tren din Buzău, așa că nu avea cu ce să vină acasă.

În cele trei săptămâni cât a lipsit mama, ne săturasem de carne prajită și am reușit să terminăm un porc.

S-a bucurat biata mama, când s-a văzut acasă și că eram bine toți, apoi a intrat repede să pună toate la locul lor.

Ne-am rugat de mama să ne scape pe mine și fratele cel mic,

de cocoșul din lada de lângă sobă. Până la urmă, tata i-a venit de hac și a ajuns în oala de supă, săracul de el, dar a

reușit să-l sperie pe fratele meu, care nu se mai apropia de ladă.

Îmi aduc cu drag aminte de câte bătăi cu zăpadă am făcut cu copiii vecinilor.

Nu mai erau garduri, se făceau derdelușuri care se întindeau pe două trei gospodării.

Frumoase ierni cu miros de pâine de casă, sau de jumări de porc de ne făcea să lasăm sania, să ne grăbim să intrăm în casă, numai de miros.

Cozonacul făcut de mama, era cel mai bun, de pe strada noastră. Muncea la el câte o noapte întreagă, dar era mândră când îl punea pe masă.

Setea ne-o potoleam rupând țurțuri de pe unde găseam. După o asemenea ispravă mi-o amintesc pe mama,

cum punea pe fruntea mea un prosopel rece și îngrijorată, spunea tatălui meu, că dacă nu va scădea febra, trebuie neapărat să ajungă cu mine la doctor.

Mi-a trecut și febra și durerile în gât, dar numai după câteva zile de injecții cu penicilină și streptomycină. A fost una din lecțiile de viață, din câte îmi mai aduc aminte din copilăria mea. Țurțuri nu am

mai mâncat, dar înghețată...tot timpul, iar răgușeala... la fel, tot timpul.

A trecut ceva timp pînă a început să se topească zăpada.

Soarele încălzea din ce în ce mai tare, iar în livada noastră, a intrat tata cu fierăstrăul sa taie crengile rupte de viscol sau de greutatea zăpezii.

Abia în primăvară urma să completeze tata copacii dispăruți, din iarna aceea.

Inundație mare

Nu-mi mai aduc bine aminte dacă a plouat multe zile, sau torențial. Dar îmi aduc foarte bine aminte de susurul apei, încet la început, apoi din ce în ce mai puternic s-a transformat în vuiet.

Îngrijorarea crescândă a mamei mele și agitația de pe afară a tatălui meu și a fraților mai mari, mi le amintesc bine.

Nu-mi dădeam seama ce se întâmplă și priveam curioasă pe fereastră, eu și fratele mai mic. În fața casei se agitau cazmale și lopeți, tata dădea ordine

scurte dar ferme. Nimeni nu comenta. Se apucaseră de săpat un șanț în fața casei, aruncând pământul în afară. Cu cât se ridica acel dig în fața casei, cu atât mai tare se auzea vuietul apei care năvălea prin grădinile vecinilor, prin livezi și vii.

Mama și o soră mai mare, se chinuiau cu o scară să urce în podul casei, tot ce puteau așa la rezezeală. Un frate mai mare vine acasă în fugă și-i anunță pe părinții mei că cedase stăvilarul de la Străulești, iar întreg satul și câmpul sunt sub apă. Apoi luând cazmaua îl urmă în tăcere pe tata.

Ploua mărunț și se făcuse frig, dar nu ne dezlipeam de tocul ușii de la intrare, curioși să vedem și noi, cum vine apa.

Cu pelerine de ploaie sau numai cu saci în cap, toată noaptea frații mei au săpat șanțul de jur împrejurul casei.

Parcă eram pe o insulă, iar cele două felinare aruncau o lumină așa de slabă,

că ne împiedicam la fiecare pas de câte ceva. Toată grădina noastră și livada erau acoperite de o apă neagră, murdară ce șopotea amenințător împrejurul casei. Cu tot digul improvizat făcut la rezezeală

de frații mei, șanțul se umplea cu apă văzând cu ochii, iar mama și sora mea mai mare scoteu apa cu găleata și o aruncau peste ridicătura de pământ scos din șanț. A continuat să plouă, dar ai mei au continuat să scoată apa, toată noaptea din șanț. Nu știu când ne-a trimis mama la culcare, sau cum de am putut dormi, dar dimineață, i-am văzut pe toți livizi la față, stropiți de noroi, și abia de se mai țineau pe picioare de oboseală. Nu am îndrăznit să ieșim nici în prag. Acolo se așezaseră ai noștri cu câte o cană de ceai fierbinte în mână. Cu un bețișor în mână, tata venise la ușă și arată, victorios.

- Uite cu cât a scăzut ! pe bețișorul din mână însemnase cu cât scăzuse apa.

Nu era mult, doi-trei cm, dar important era că începuse să scadă.

Parcă o văd pe mama, făcându-și cruce și mulțumind lui Dumnezeu, că nu intrase apa în casă.

În mocirla de afară, nu era de ieșit, numai rațele se simțeau foarte bine, bălăcindu-se cu gălăgie.

Apa din fântână nu se mai putea bea, era galbenă și ajunsese așa de sus că se putea lua cu cana.

Prin curte nu mergeau decât cei mari care aveau cizme de cauciuc.

La câteva zile când soarele începuse să se arate mai des, iar pământul de lângă casă se mai zvântase, am început și noi să ieșim. Cum nu ne supraveghea nimeni, am scos din magazie o albie mare de lemn, în care spăla mama rufele și am vrut să vedem dacă plutește. Cum nu s-a dus la fund, și cum apa depășea o jumătate de metru, ne-am urcat în albie și cu două bețe, ne-am distanțat de digul de lângă casă. Noi bucuroși nevoie mare că aveam o barcă, mama înmărmurită, să nu se răstoarne albia cu noi. La stradă erau șanțuri adânci și era chiar periculos. Nu mai știu cine, dar a venit după noi, ne-a tras lângă casă, apoi ne-a luat albia. Mica noastră distracție ar fi putut sfârși rău, dacă nu vedea mama ce ispravă făceam.

Tot atunci îmi amintesc de amărăciunea mamei, când au început să se usuce pomii din livada noastră.

Mulți pruni din care mama făcea un magiun de ne lingeam degetele, s-au uscat atunci din cauza inundației. Și piersicii au avut aceeași soartă. Numai vișinii au

rezistat mai bine și nucul cel mare în care ne făcusem noi leagăn.

Alte pagube nu am avut noi, dar o familie, buni prieteni cu părinții mei, au avut casa mai în vale și pluteau pernele prin casă. Nimic nu au avut timp să salveze, și au fost nevoiți să-și facă altă casă, pe un teren mai înalt.

Era a treia casă, pe primele două le stricase apa.

După această mare inundație, autoritățile locale au stabilit să se facă un canal, pentru colectarea apelor, canal care să traverseze câmpul apoi să se verse undeva, în niște gropi mari rămase din timpul bombardamentelor, în fort. Fiecare familie trebuia să presteze șapte zile de muncă voluntară, la aceste șanțuri. Nimeni nu era scutit.

Tânăr sau bătrân, sănătos sau nu, era obligatoriu. Așa s-a făcut canalul care există și astăzi.

Când vine apa mai mare, vin și pești, nu știu de unde, dar vin.

Raid prin adolescență.

Mica cerșetoare

Eram în vara anului 1962. Prin București mai fusesem eu, dar niciodată singură, fără mama. Abia începuse luna iunie și de căldura mare, asfaltul se înmuiase rău, iar talpa sandalei abia se mai dezlipea de el. Eram două fete care abia împlinisem 14 ani și de bucurie ca luasem examenul de admitere, traversam bulevardul Magheru pe unde ne convenea nouă, în căutarea unui chioșc de înghețată. Otopenii mei, comuna în care m-am născut se afla la numai o jumătate de oră distanță, dar niciodată nu mă încumetasem să ies singură în oraș și să colind bulevardele. Atunci eram nevoită s-o fac, eram elevă în oraș...cine mai era ca mine. Mă minunam de tot ce vedeam, vitrinele mă făceau să rămân fără grai.

Uneori stăteam prea mult și priveam la ele. Luxul n-a pătruns niciodată în casa noastră părintească, dar nici beția, desfrâul sau alte apucături de acest fel, n-au existat. Am crescut liberă

ca pasărea cerului, cântam cât mă ținea gura printre vișini și pruni, sveltă ca o plantă răsădită pe un pământ bun. Veselă și fericită ca toți copiii pe care îi ocrotesc părinții adevărați. Veșmintele mele modeste și ieftine, nu m-au făcut niciodată să roșesc. De mic copil am purtat în suflet mândria omului sărac dar curat, atât la propriu cât și la figurat.

Așadar, sporovăiam veselă cu colega mea, “ursulet”(luase vreo 10kg peste normal, pentru zile negre, zicea ea), în căutare de înghețate pe băț. Am tăiat oblic bulevardul Magheru, deși becul semaforului din colț era încă roșu. Cine avea timp de semafor?

Abia ajunsese pe celălalt trotuar, nu vedeam nici un chioșc de înghețată, dar răsărit parcă din asfalt, un milițian, cu carnetul de amenzi în mână, ne-a oprit cu un semn.

- Ia scoateți voi câte 5 lei fiecare și data viitoare traversați ca toată lumea, pe acolo și ne descrie cu mâna un arc de cerc, spre zebra pe care abia atunci am văzut-o.

Toată bucuria noastră se topise mai repede decât o înghețată, uitată la soare.

Aveam o listă făcută de mama și trebuia să cumpăr câte ceva din piața Amzei, iar milițianul mi-a dat peste cap bugetul, cu carnetul lui de amenzi. Am tăiat câte ceva de pe lista, în nici un caz lipia, știam că mamei îi place cel mai mult. Mergeam tăcute una lângă alta, făcând în minte calcule, să ne rămână bani de transport spre casă.

Am ocolit toată piața Amzei, mai mult din curiozitate decât pentru cumpărături.

Într-un colț al pieței am auzit glasul firav al unei fete, de vârstă apropiată cu a noastră. Cu o mână învinețită, tremurândă, întinsă către trecători, cerea bani.

Ceva m-a oprit în loc.

- Un bănuț, cât de mic, fie-vă milă, un bănuț....sunt orfană...se tânguia fata.

Mi se făcuse milă de ea.

Priveam contrariată când la fată, când la trecătorii surzi la scâncetele fetei. Eram la un pas de a renunța chiar și la lipia pentru mama și să-i dau ei banii.

N-am avut timp, Ursuleț m-a înșfăcat de mână și m-a admonestat supărată.

- Cât ai de gând să mai caști gura?
Hai să mergem. Am urmat-o printre tarabe,
mai mult ca să nu rămân singură.

- Ce-i de văzut aici? M-a mai
repezit ursuleț. Depinde...gândeam eu în
sinea mea...multe sau nimic.

Totul se rezuma la cine dorea într-
adevăr să vadă. Mi-am făgăduit în minte,
ca altă dată când voi avea mai mulți bani,
să-i dau un leu întreg, nou nouț și să-i fac
o bucurie.

Pe nesimțite se instalase toamna.

Au început cursurile...am învățat și
trecherile de pietoni, din centrul capitalei și
nu numai.

Din strada Cosmonauților, alergam
în spatele pieței Amzei, unde aveam
terenul de sport.

Aproape că uitasem de fata care
cerea bani, cu vocea de plânset și cu mâna
tumefiată tremurândă. O întâmplare
banală mi-a scos-o din nou în cale.
Formasem două echipe de volei, la ora de
sport și nu numai o dată s-a întâmplat ca
mingea să nimerească peste zidul ce
despărțea terenul de sport, de tarabele din
piața Amzei. Nu o dată alergam să
recuperăm mingea, care făcea ravagii pe

tarabele oamenilor, stârnind reacții de tot felul. Pentru noi era o distracție, pentru ei însă, un nou motiv de enervare. Sincer vorbind nu mi-a făcut niciodată plăcere să escaladez un zid înalt de doi metri, dar îmi venise rândul și nu puteam să zic nu. Două colege m-au luat pe sus și m-au trimis după minge. Eram eu înaltă, dar când am sărit din vârful gardului de zid, mi s-a oprit respirația.

O senzație de cădere în gol.

Odată ajunsă jos, am stat un moment să mă dezmeticesc, apoi am început să caut mingea printre tarabele oamenilor.

Două femei bune de gură, au început să ne ocărăscă. După ce că le împrăștiase merele pe jos, mai umblam și dezbrăcate (tricou și șort), prin piață.

-Nu vă e rușine...ați uitat de unde ați plecat ! Ptiu ! Doamne ce fete or mai fi și astea, nu le vede nimeni că umblă în halul ăsta pe stradă. Mi-am dat seama că în șort și tricou fiind, nu aveam de ce să stau la discuție cu ele. Chiar mă simțeam prost.

Pe vremea lor la școală, nu se făcea sport, mai strigase una în urma mea,

după ce aruncasem mingea înapoi peste gard, să se continue jocul. Întoarcerea mea în teren, nu mai era posibilă tot peste gard, trebuia s-o iau pe boulevard, să ocolesc, așa cum eram îmbrăcată și să revin pe terenul de sport. În graba mea în pas alergător, calc din neatenție lăbuța unei cățelușe, scoasă la plimbare de o doamnă de vârsta mamei mele. Nu am timp de scuze, văd în treacăt fața iritată a doamnei, care-și examina javra, și o mângâia ca pe un copil. Înalt din umeri în loc de scuze și alerg mai departe. Mai auzeam de departe: Pufi, cuminte mamă, astea au orbul găinilor, te duce mama în brațe. Potaia nu mai scheuna, dar văzându-se luată în brațe, începuse să-și lingă stăpâna pe barbă, în semn de recunoștință canină. Îmi trecuse prin minte o grosolănie la adresa javrei, dar având în vedere vârsta doamnei, m-am abținut. Puțin a lipsit să nu o întreb în goana mea, de câți copii s-a îngrijit la fel ca de cățelușa ei, dar în acel moment am auzit iar glasul acela: “un bănuț, fie-vă milă, un bănuț cât de mic, sunt orfană”. Am încetinit instinctiv alergarea, am examinat fața fetei de vârstă apropiată

de a mea, care cerea bani. Cerea fără tragere de inimă, credeam chiar că-i era rușine.

Stătea cu privirea pierdută undeva în gol și rostea ca un automat lozinca cerșetoare de bani.

O priveam de departe pe doamna care se zbenguia cu cățelușa, făcând-o să sară pentru o bomboană, sau ceva bun.

Am privit fata care cerea bani de pâine, fata cu brațul schilodit de o minte bolnavă. Aș fi vrut să-i sugerez doamnei, s-o ajute cu ceva pe fata amărâtă care cerșea, dar ceva m-a făcut să mă abțin.

Cu ce drept m-aș fi amestecat eu, care eram tot un copil în treburile celor mari? Sigur m-ar fi făcut obraznică, sau chiar mai rau. Din nou nu aveam la mine nici un bănuț, eram în costum de sport și trebuia să mă grăbesc, pentru a prinde finalul partidei de volei și să mă îmbrac civilizată.

În mintea mea stăruia întrebarea? De ce trebuia să cerșească? De ce nu mergea la școală, chiar la școala noastră, putea veni, avea și internat. Cum de se mulțumea cu felul acesta de viață? De ce boală suferea, dacă era într-adevăr

bolnavă? Cine o schilodise și o trimisese la cerșit?

Era o imagine tristă, prea tristă pentru o fată de nici 14 ani. Când am ajuns în teren, se fluiera sfârșitul partidei de volei.

Nu știu cine a câștigat, dar ambele echipe aparțineau aceleiași clase.

La puțin timp după întâmplarea cu mingea, în ziua când am încasat bursa, am trecut împreună cu “ursuleț”, prin piață.

Îi cumpărasem mamei mele un batic, primul dar din banii mei și aveam pregătit un leu, nou nouț, pentru fata care cerea bani.

Am văzut-o de departe, i-am auzit și vocea pierită, tânguitoare. Pe chipul ei se citea mai degrabă sila, deznădejdea, decât semne de boală. I-am dat leul de hârtie în mână și am privit în tinicheaua de jos unde avea 2-3 bănuți galbeni de 5 bani și 2 albi de 10 bani.

A bolborosit ceva cu vocea ei slabă, dar o femeie din apropiere cu doi piepteni de os în mână, vine ca o vijelie și-i smulge leul din mână. Nu reușise să-l ascundă la timp. O dojenea femeia cea aprigă, într-un limbaj pe care nu-l cunoșteam. Cred că era

țigănește și-i tot arăta tinicheaua de la picioarele ei.

Colega mea mă apostrofează iritată; ”nu puteai să-ți vezi de treaba?, tu nu vezi ce fac astea?”

- Eu am văzut doar că i-a luat leul. Cu ce drept? Eu i l-am dat fetei, nu scorpiei de colo, mai zic dezamăgită. Iar scorpia care trăgea dintr-o țigare, pufăind ca o locomotivă cu aburi, venea spre noi și:

- Hai fetelor să vă dau în cărți, poate vă măritați, că pă amărâta asta...nici moartea nu o vrea.

Ne-am îndepărtat speriate de ghicitoarea, travestită în vânzătoare ambulată, am mai privit o dată fata, care plângea cu lacrimi adevărate.

Nu mai cerșea, suspina în pumni nepăsătoare la micile monezi, care se adunau în tinicheaua de la picioarele ei. Scorpia văzând că plouă cu monezi îi mai aruncase câteva vorbe usturătoare tot în limba ei, iar trecătorii milostivi aruncau monezi din mărunțișul ce-l aveau prin buzunare.

Așadar asta era tactica de lucru a scorpiei. Chinuia fata până când de

disperare, aceasta izbucnea în plâns stârnind mila trecătorilor.

Unii mai ziceau indignați, îndepărtându-se în grabă:

- Mai țineți pliscul baragladină.

Ursuleț m-a tras din nou de mâneca uniformei și m-a făcut mare proastă.

- Plec singură, dacă mai caști gura aici, să știi !

Am părăsit scena aceea cu inima grea de toată hidoșenia și mizeria acelei lumi obscure, pe care o descopeream. Dacă mama ar fi fost cu mine aveam de auzit ceva cam așa:

- Uite cine s-a găsit să schimbe fața lumii. Dar cum nu era, am plecat...

Am mers mai departe, în lume, în viață, observând atât cele bune dar și cele rele.

Într-adevăr, de unul singur nu poți schimba mare lucru, dar dacă poți însenina sufletul cuiva, fie și pentru o scurtă perioadă de timp, consider că este bine să o faci.

Fata despre care am povestit, se regăsește în miile de cerșetori, care fac din cea mai umilitoare formă a existenței umane, un mod de viață.

Mi s-a întâmplat să aud într-un film, expresia “este o artă să știi să cerșești”, oare de ce nu ar fi “o artă sa știi să muncești?”.

Este grea munca, dar satisfacțiile pe care ni le aduce, nu se pot compara cu nimic.

Cu siguranță că la vârsta ei, fata și-ar fi dorit o altfel de viață, în nici un caz nu și-a ales cerșetoria. Dacă ar fi fost internată într-un orfelinat, viața ei ar fi fost alta. Trăia o viață impusă de alții, cu interese obscure, care pe lângă schilodirea trupului, i-au schilodit și sufletul, îngrădindu-i existența, maltratându-l, ignorând dreptul lui dat de Dumnezeu, acela de a fi liber. Mă întrebam, cum de mama mea, care a născut și crescut șapte copii, a știut sa-i crească și să-i îndrume pe fiecare, să-și aleagă un drum în viață, să fie oameni adevărați, să pășească în viață cu fruntea sus.

Am ajuns acasă cu două lipii și cu baticul pentru mama.

Eram așa de fericită, că-i făceam o bucurie. Oare de cât timp nu mai primise un cadou? Gândeam în sinea mea.

Când i-am dat baticul, m-a întrebat mirată;

- De unde ai avut bani?

- Am luat prima bursă, am răspuns eu simplu, ca și cum cel mai firesc lucru, era să-i fac mamei un dar. Oare nu era chiar așa?

Mamele nu trebuie uitate niciodată.

Sunt unice.

Vârsta iubirii și a împlinirii

Am pornit în viață cu entuziasmul specific vârstei. Nu împlinisem încă 23 ani când m-am îndrăgostit și m-am căsătorit. Au fost ani frumoși, plini de speranțe, dar și de supărări. Sănătatea soțului meu a adus în casă multă amărăciune. Voi trece peste o lungă perioadă de timp, numai ca să nu redeschid răni care oricum nu sunt vindecate. Voi scrie numai că ne-am focalizat întreaga atenție, eu și sotul meu, asupra creșterii și educației copiilor noștri.

Am căutat să-i ferim de tot ce era nociv în viață, în lume, în societatea apropiată nouă.

Au fost perioade minunate alternând nu de puține ori cu perioade foarte dureroase. Cu ajutorul Bunului Dumnezeu, le-am depășit pe cele mai multe. Bucuriile noastre cele mai importante au fost de fapt realizările copiilor noștri. Pentru ei îi mulțumesc lui Dumnezeu în fiecare zi.

Am ținut un jurnal personal din care mai recitesc uneori câte o pagină, două. Prin anii 1983-1985 am scris romanul **IN CREIERUL MUNTILOR**, inspirat de viața românilor în Valea Jiului, unde mi-am petrecut câteva vacanțe pe vremea când eram elevă. În aceeași perioadă s-au adunat în caietul meu de versuri o sumedenie de poezii. Trăirile mele, mai vesele sau triste au fost așternute în versuri, încă din vremea copilăriei mele.

Au trecut anii, nici nu-mi vine să cred, că acum pensionară fiind, timpul îmi permite să dactilografiez și să tipăresc scrierile mele din tinerețe. Nu vreau să mă închid în trecut, de aceea trec peste mulți ani și încerc să ajung cu descrierile mele în această perioadă. Dacă tot ne asumăm responsabilitatea de a consemna realitățile

acestor ani trăiți de noi, atunci să o facem cum se cuvine.

Cu respect și responsabilitate față de cuvântul scris care va rămâne în urma noastră. Suntem trecători prin această lume, dar nu am fost numai spectatori, am trăit efectiv, am iubit, am creat, am muncit și ne-am realizat măcar o parte din visurile noastre.

Este timpul tinerei generații să-și realizeze visele ei. Noi încercăm să-i determinăm să învețe și să nu repete greșelile altora din trecut. Cum o vor face, depinde numai de ei. Mă doare efectiv când văd bătrânii uitați prin aziluri, abandonați în propriile case devenite între timp niște coșmelii. Mă doare când îi văd înghesuindu-se la pomana dată de autorități, înscrișilor pe listele sărăciei. Cu ce oare au greșit de sunt astfel umiliți, nu știu.

Cred că nici un alt popor nu-și uită bătrânii, în felul în care o fac românii.

Ce originali suntem noi și tari la teorie.

Este dramatic și umilitor pentru toți.

Eu simplu observator al vieții.

Mentalitate

S-a împământenit în lumea noastră, un fel de lege nescrisă, care permite băiatului, bărbatului, să seducă și să abandoneze după bunul lui plac, fetele, femeile....

Există legi morale și civile, care interzic relațiile sexuale până la majorat, dar astfel de abuzuri au loc relativ frecvent și tinerele fete rămân marcate pentru întreaga viață.

De unde a apărut această mentalitate că bărbatului i se cuvine totul, iar femeia este obligată să accepte, să se supună, nu se știe precis. Se știe în schimb, că lipsa unei educații corecte aplicată copiilor de ambele sexe, duce la cele mai mari drame familiare. Sunt părinți care dau băieților o asemenea educație, cum că pot umbla din floare în floare, fără să aibă responsabilitatea consecințelor nestatorniciei lor.

Nu-i interesează că în urma lor cresc niște moștenitori nedoriți, abandonați înainte de a se naște.

Dacă bărbații ar fi avut uter și ar fi născut copii, lucrurile erau cu totul altfel. Și-ar fi cerut cu tărie drepturile și protecția legilor și a societății. Multor femei care fac asta, li se pune pumnul în gură. Cel mai grav lucru din această mentalitate greșită, legată de responsabilitatea bărbaților, despre rolul lor în aducerea pe lume a copiilor în afara familiei, este faptul că ei nu conștientizează, ce drame provoacă.

Dacă o femeie umblă cu mai mulți bărbați, este imediat etichetată de societate și de biserică, drept o mare păcătoasă, dar un bărbat care face același lucru,

este lăsat să continue, ba chiar încurajat de părinți iresponsabili, că așa fac toți bărbații... deci să ... continue.

Nu este responsabil pentru că nu l-a învățat nimeni, sau nu a reținut decât ce era în avantajul său. Nu vrea să-și asume responsabilitatea creșterii copiilor proveniți de la el. De ce fetelor li se atrage atenția să fie precaute, să aibă grijă de căminul lor o dată format, iar bărbatul

rămâne în continuare liber să facă ce-i place? Din această educație greșită, pornită uneori chiar din familie, băiatul

crește cu convingerea că lui i se cuvine totul. Atunci când nu i se dă, ajunge să-și ia singur, chiar prin forță. Aș vrea să subliniez un fapt – înainte de trup, organe interne, organe sexuale, omul se formează ca, creier și coloană vertebrală în viața intrauterină. Se spune că din capacitatea de gândire, nu se folosește nici 10%, oare de ce?

De ce nu sunt învățați copiii să gândească mai mult, să citească mai mult, atât fetele cât și băieții, să-și îmbogățească mintea cu experiențele altora, să știe să evite ce nu le este folositor. Să nu se simtă inferiori pentru lipsa culturii generale.

Dacă într-o perioadă se mai știa de rușine sau de frică, acum nu se mai știe de nimic, iar filmele de o anumită factură influențează negativ gândirea tinerilor. Deformează mult imaginea despre relația bărbat – femeie, despre o viață de familie sănătoasă și protectoare în același timp. Sunt tineri care-și încep viața sexuală la vârstă foarte mică, fete care la 14-15 ani dau naștere la copii, din inconștientă

și lipsă de educație. Ce se face oare în școli la orele de dirigenție, ce se mai discută la ședințele cu părinții ?

De ce se dă frâu liber instinctelor primare ? Cum este posibil ca niște părinți, cu posibilități materiale deosebite, să încurajeze aventurile tânărului lor fiu, lăsând însărcinată o fată minoră.

Fata este acuzată, iar băiatul nu.

Unde vor ajunge acești tineri care în inconștiența lor se cred învingători, deși de multe ori viața a dovedit, că într-un final ei sunt cei învinși.

Mai devreme sau mai târziu acești copii veniți pe lume accidental și nedoriți, își vor căuta părinții și își vor cere dreptul la o viață normală, la o identitate.

Își vor întreba părinții, de ce m-ați făcut și m-ați aruncat în viață? Sau în cazuri grave scot cuțitul sau pistolul și nenorocirile se țin lanț.

Un copil este un dar de la Dumnezeu, așa cum îl creștem și îl educăm, așa ne vom bucura de realizările și de respectul lui, toată viața. Cine nu înțelege rolul părintelui în creșterea și educația copiilor, va face un lung șir de greșeli și va sfârși rău. Cât este mic, copilul mai știe de frică sau de pedeapsă, dar când crește, ajunge să-și judece părinții.

Câtă vreme în familie nu au fost învățați să respecte pentru a fi la rândul lor respectați, nu vor mai ține seama de nimic, vor face numai după bunul lor plac.

În afară de legile scrise, cele sociale și morale, mai există și trezirea conștiinței. Cel mai aspru judecător al omului, este propria lui conștiință. La maturitate, omul are tendința de a separa tot ce a făcut bine de tot ce a făcut rău, iar dacă balanța înclină spre cele rele, se produc adevărate drame personale. Atunci încep regretele, remușcărilor, teama de justiția divină. Atunci se produc adevărate cutremure în interiorul ființei umane.

Omul este primul său judecător prin conștiința sa. Dacă are prea multe de regretat, atunci începe degradarea lui. Alunecă în alcoolism, droguri, se răzbună pe cine se nimerește, căutând zadarnic acea stare de echilibru, de bine pentru el.

Instinctul de conservare a propriei ființe, acționează haotic, distrugând orice și pe oricine i se ivește în cale, numai el să se simtă bine. Se răzbună pe alții pentru că el și-a irosit viața, nefiind învățat să o prețuiască, sau nu a ascultat de nimeni și vine vremea ispășirii.

Toți ajungem la acest ceas al trezirii conștiinței de sine. Puțini sunt cei care nu au nimic să-și reproșeze, deoarece toți am făcut greșeli mai mici sau mai mari, în anii pe care i-am trăit. Nu trebuie să ne înecăm suferința în alcool, în droguri. Religia ne învață că o spovedanie amănunțită, o căință adevărată, este purificatoare. La fel spun și psihologii. Atât preoții cât și psihologii, au posibilitatea de a ajuta pe cei căzuți pentru a merge mai departe, ducând o existență onestă. O conștiință curată, este un dar de mare preț, care poate fi dobândit la orice vârstă și aduce echilibru, ființei chinuite de incertitudini, de angoase, de remușcări. Nu trebuie să acuzăm pe nimeni pentru educația primită. Fiecare a făcut ce a putut la vremea lui. Fiecare ia din viață ceea ce îi este folositor și nu dăunează celor din jur, sau așa ar trebui să facem. Așa funcționează liberul arbitru din noi, darul făcut de divinitate.

De aceea avem creier, să-l punem să gândească pozitiv, să ne folosim capacitățile cu care am fost înzestrați încă de la naștere.

Să avem foarte clar în minte, că fiecare faptă a noastră, bună sau rea, are repercusiuni mai devreme sau mai târziu.

De acest mod de gândire depinde evoluția noastră, ca oameni maturi, apoi ca bătrâni înțelepți, care au trăit și au văzut multe la viața lor și le vor împărtăși nepoților.

Nu degeaba se spune “ cine nu are bătrâni să și-i cumpere”. Mai nou bătrânii noștri mai norocoși ajung în aziluri bătrâni, dar sunt și mulți uitați de rude, care se sting în tăcere, în lipsuri și mizerie. Se știe că și ei au fost tineri și au adus pe lume copii.

Nu au trăit degeaba și au sacrificat totul pentru copiii lor.

În loc de un sprijin la bătrânețe, tinerii nu știu cum să se descotorosească mai repede de ei, plecând departe să-și vadă de viața lor, să le fie bine.

Puțini sunt cei ce-și mai aduc aminte să le spună un La mulți ani, sau Sărbători fericite. Li se pare lipsit de sens, au impresia că devin dependenți de bătrâni, că se umilesc făcând astfel de gesturi.

Realitatea este că nerespectându-ne părinții, bunicii, nu ne respectăm în primul

rând pe noi. Pentru copiii noștri nu vom fi un bun exemplu.

Cândva și ei vor repeta aceleași greșeli, amplificate chiar, iar regretele noastre vor fi degeaba, târzii și fără nici un efect. Caracterul copilului devenit adult, odată format, greu se mai poate corecta.

Grija pentru propria persoană a prins rădăcini adânci și nimeni dintre cei din jur nu mai contează. Egoismul, egocentrismul erodează grav ființa umană în interior. Sentimente reprimite, dau naștere la frustrări, la comportamente haotice, la inconsecvență.

De aici până la căderile depresive, mai este foarte puțin.

Când nu mai există speranță, nu mai există nimic.

Regele pădurilor

Am să vă povestesc o întâmplare 100% autentică. Pe vremea când se stătea la coadă pentru o sacoșă de 2 kg de cartofi, mi s-a întâmplat ceva extraordinar de frumos, în Slobozia. Privind absentă șoseaua aglomerată din imediata apropiere,

la un moment dat, prin aglomerația de autobuze, autoturisme, camioane, microbuze, pietoni care traversau în fugă, etc. apare...un cerb matur, cu o coroană impresionantă și un mers elegant,(da ați citit bine) fără să se sinchisească de caii putere din jur. Mergea pe mijlocul șoselei de parcă era aleea lui favorită. Este drept că nici șoferii nu l-au claxonat, ca să nu-l sperie. La câțiva metri de aprozarul din capătul orașului (Slobozenii și-l amintesc sigur) unde mă așezasem la rând, era o casă cu curte și un gard de scânduri înalt de aproximativ un metru. Acolo s-a îndreptat cerbul, a sărit gardul de parcă nici n-ar fi fost, a trecut falnic prin curtea gospodarilor de acolo, a ieșit pe digul ce străjuiește apele Ialomiței și dus a fost.

V-am povestit această întâmplare care mie mi-a rămas vie în memorie, fie pentru faptul că mereu mi-au plăcut cerbii și căprioarele, fie pentru faptul că apariția lui m-a fascinat așa de tare, încât puțin a lipsit să nu-l aplaud.

Mai târziu am aflat că scăpase dintr-o rezervație din Bărăgan.

A fost și continuă să fie "REGELE PADURILOR" dar și fascinația asfaltului pentru câteva minute.

Un răsărit superb

S-a scris cândva: "dacă iubire nu este, nimic nu este".

S-a repetat de sute de ori acest mare adevăr al existenței umane.

Eu mă întreb: se poate trăi fără iubire?

Chiar și când soarta-și dezlănțuie stihiile oarbe asupra lui, omul speră pentru că iubește.

Să iubești oamenii, viața, florile, răsăritul soarelui, să te închini cerând lui Dumnezeu, binecuvântarea pentru ziua ce sub ochii tăi se naște, să iubești zborul păsărilor, să simți că te înalți odată cu ele, să mângâi tristețea oamenilor, uitând de propria tristețe, este aproape o ...fericire.

A ignora sensibilitatea, dragostea, frumusețea, este la fel ca atunci când cineva intră cu bocancii într-un strat de

flori. Duritatea este o necroză a inimilor ce nu cunosc iubirea.

Strict autentic: eram pe 1 ianuarie 1978, cred, la prima oră din zi și din an, când am stat mai mult de o jumătate de oră să văd pe cer, un spectacol unic. Niciodată nu am mai văzut așa ceva și nici nu cred că voi mai vedea vreodată. Spre răsărit vântul împrăștiase norii într-un fel de ...alei, nu exagerez, am văzut arbuști de culoare mov și turcoaz, imagini de basm care nu semănau cu nimic de pe pământ. Am gândit în sinea mea: “Pentru o asemenea frumusețe, merită să înduri toate mizeriile vieții”. Si acum cred acest lucru, altfel nu aș fi trăit complet. Dacă există într-adevăr RAIUL, eu cred că există, atunci cu siguranță am văzut “ un colț din el”.

Nu există cuvinte să descrii așa ceva. Iată deci, frumusețea care te lasă mut.

Te răpește, te fascinează, te uluiește, dar nu poți să o descrii în cuvinte. O cameră de luat vederi ar fi fost foarte bună, dar pe atunci nu era la îndemâna oricui. Amintirea acelor imagini, face acum parte

din comorile păstrate în inima și în memoria mea.

Ca la noi...la nimeni

Vă voi povesti ceva gen...INCREDIBIL DAR ADEVĂRAT, la noi aici la români, nu pe alte meridiane. Se întâmpla în anul 2010. Un ziarist privind video-clipurile de pe net, vede un grup de bărbați și femei care se băteau în fața unei benzinării. Nedumerirea lui...oamenii respectivi nu erau cu mașini, deci nu pe benzină se băteau. Aveau doar niște prosoape ascunse prin buzunare. De câteva zile erau musafirii matinali ai benzinăriei, să se spele și să-și facă rezerve de apă. Încăierarea a pornit de la unul dintre locatari care a reziliat de unul singur contractul cu furnizorul de apă, pentru întreg blocul. Fiind pierderi de apă ca în toate asociațiile de locatari, oamenii au refuzat categoric să plătească mai mult cu 8 lei pe lună, consumul de apă. Am scris corect, este vorba de 8 lei lunar. Incredibil ce scandal s-a declanșat pentru această sumă, aparent, dar de fapt mocnea

invidia că una dintre locatari, a acceptat pe peretele ei un panou publicitar, pentru care a primit o sumă de bani, din care nu a dat niciunui vecin nici un ban, iar cei mai războinici, au reziliat contractul de furnizare a apei. Scandal și înjurături cât cuprinde. O femeie care se credea foarte deșteaptă și cu relații peste tot, a avansat ideea de a forța un puț, în mijlocul blocului, să aibă sursa lor proprie de apă. Este știut că sub bloc nu se poate forța, fiind îngropate traseele electrice, conductele de scurgere și altele. Zis și făcut, l-a pus pe soțul ei să înceapă treaba cu pichamărul, care în câteva secunde le-a ars siguranțele electrice la tabloul electric. Deci imaginativă o întreagă scară de bloc, fără apă de câteva zile, rămasă și fără curent electric, într-un miros pestilențial.

Cineva își amintește că printre locatari era și o doamnă care suferea de inimă și nu mai fusese văzută de 2-3 zile. Toți își dau cu presupusul, dacă femeia este moartă în casă ? Au bătut în ușa ei, au strigat-o...nimic. Au spart ușa femeii să vadă ce este cu ea.

Stupoare însă. Au găsit o cadă plină de rufe murdare și un WC înfundat cum

erau și ale lor din lipsă de apă. Din nou s-au pornit să se înjure și să se acuze reciproc. Jurnalistul a încercat în câteva rânduri să-i facă să se înțeleagă, să reia contractul cu furnizorul de apă, să scape de mizeria din bloc. Unul din locatari (după 3 pahare de țuică, lui chiar nu-i trebuia apă) spusese la un moment dat, că face el contractul pe numele lui, dar familiile X, Z, Y să nu aibă dreptul la apă. Nimeni nu a fost de acord și cu mare greutate a acceptat respectivul să le dea și lor apa, prin contractul respectiv, dar condiția a fost, să plătească reparația curentului electric și ușa spartă a femeii cardiace, care plecase la o rudă a ei, ne mai suportând scandalul și mirosul din bloc.

Mare este prostia omenească și tendința ei de ...creștere.

Întoarcerea fiicei risipitoare

S-a întâmplat în vara anului 1990, într-o maternitate din capitală. Un salon plin cu copii abandonați încă de la naștere, care alcătuiau un cor de țipete pe toate

tonurile. Trecuți de prima tinerețe, familia Tomescu, soț și soție, încercau să se hotărască dacă vor adopta un băiețel sau o fetiță. Glasul strident al unei fetițe de două luni, le-a atras în mod deosebit atenția. Își cerea cu putere dreptul la viață, la afecțiune. S-a apropiat domnul Tomescu de pătuțul fetiței, care-l privea drept în ochi și încetă cu plânsul imediat ce acesta o luă în brațe. Erau sătui, erau schimbați cu hăinuțe curate copiii, dar faptul că nu avea cine să-i țină strâns la piept și să le dea din căldura lor, stârnise acel cor de țipete. Luată în brațe fetița se liniștise ca prin farmec, ba schiță și un zâmbet și încercă să gungurească.

Acela a fost momentul hotărâtor, fermecat, copleșit de drăgălășenia copilei, domnul Tomescu se hotărî și se duse cu copila în brațe să-i ceară și soției părerea.

- Uite dragă ce frumusețe, știe să gungurească, m-a prins de mână și nu-mi mai dă drumul. Ce ar fi s-o alegem pe ea ?

- Sigur, dacă asta vrei, de ce nu ? hai să ne interesăm de formalități. Soția se bucura cel mai mult că soțul alesese o fetiță, simțea că se va înțelege mai bine cu ea decât cu un băiețel.

Această decizie fiind luată, au urmat formalitățile de adopție. Astfel a ajuns micuța Carmen, într-o familie de oameni cu posibilități materiale bune.

Au iubit-o și au răsfățat-o ca pe o prințesă. Nimic din ce și-ar fi dorit un copil, nu-i era refuzat. La școală fiind mai târziu, în toate excursiile organizate, și toate taberele Carmen era prezentă. A crescut cu iubire și în confortul pe care mama ei naturală nu i l-ar fi putut oferi niciodată.

Un singur lucru nu știa Carmen și anume, că era adoptată. Era convinsă că sunt părinții ei naturali, din moment ce era așa de iubită și de răsfățată.

Părinții intenționau să-i spună adevărul fetei, dar numai după majorat, când ea va putea înțelege mai bine, aceste lucruri.

Între timp, mama naturală a tinerei fete, contactase în câteva rânduri părinții adoptivi, pentru a le solicita ajutor financiar. Avea acasă încă trei copii pe care-i creștea cu mari greutate și lipsuri. Amenințase chiar că dacă nu primește ajutor, o va aștepta pe fată la școală și-i va spune că ea este mama ei naturală.

Cum părinții adoptivi considerau că fiica lor, adoptată nu era încă pregătită să afle adevărul, nu au avut de ales, ci i-au dat femeii bani, numai să nu-i strice fetei viitorul. Erau convinși că dacă fata lor ar afla o asemenea veste, fără să i se explice situația așa cum era de fapt, putea să ia hotărâri greșite sub impulsul momentului. Astfel de hotărâri puteau să-i schimbe complet viața.

Întâmplarea a făcut ca bunica fetei să vină la ei în vizită și fără să-și dea seama că ar putea fi auzită de fată, își întrebuse nora dacă i-au spus fetei că este înfiată. Tresărind mama fetei se ridicase să închidă ușa, dar...era prea târziu.

În ușă sta Carmen, cu privirea întrebătoare și nedumerită. Nu-i venea să creadă ce auzise.

Zadarnic încercase mama să o liniștească, să discute cu calm o situație atât de delicată. Bunica fără a avea această intenție, declanșase furtuna.

Au urmat zile și nopți în care fata nu a mai ieșit din camera ei. Deseori se auzeau suspinele ei cu capul adâncit în pernă. Nu dorea să mai vadă pe niciunul

din părinții ei, refuzând orice discuție cu ei.

În mintea ei de copil nu mai era loc decât de dramaticul adevăr, că undeva în lume, avea o mamă care o abandonase. Nu le recunoștea oamenilor care au crescut-o ca pe propriul lor copil, nici un merit dar mai ales nici un drept la stima ei. Surescitată și cu nervii la pământ, se aruncase în brațele unui băiat, cu o faimă rea în școala lor. Acesta cu câțiva ani mai mare, repetând doi ani de liceu, profitase fără scrupule de naivitatea tinerei fete.

Părinților le aruncase câteva vorbe usturătoare, când o întrbaseră unde pleacă ea noaptea de acasă, spunându-le că se duce acolo unde este iubită și nu o minte nimeni. Grea palmă pe obrazul mamei care nu știa ce să mai facă să-i intre în voie. Nici tatăl nu se descurca mai bine, nu găsea mare lucru de spus.

Timpul trecea și prăpastia dintre fată și părinții care o crescuseră și o iubeau încă foarte mult, se adâncise mult.

Mama se îmbolnăvisese de atâta supărare, dar nu renunțase la lupta de a-și recâștiga fiica și de a o aduce pe drumul cel bun.

Cu durere în suflet, tatăl adoptiv, pensionar fiind, se apucă să-și urmărească fiica, să vadă unde și cu cine își petrecea timpul. Era încă minoră și el răspundea de ceea ce făcea fata lui. Nu era mânat numai de această răspundere, o iubea mult și o considera încă un copil, care trebuia protejat de relele din lume. Astfel tatăl lui Carmen, împrumută o mașină de la un prieten, își trase pe cap un fes, apoi îmbrăcase niște haine ponosite și se puse pe urmele fetei. Era dezolat de faptul că fata lui nu mai mergea la școală, iar anul următor, avea de dat bacalaureatul.

Spre norocul lui și al fetei, o surprinsese într-una din zile, la ieșirea din parcare școlii, tocmai când se urca pe motocicletă unui băiat. Acesta pornise în viteză cu fata pe locul din spatele lui. Carmen îl ținea strâns de mijloc, să nu se dezechilibreze. La mică distanță în urma lor tatăl lui Carmen făcea eforturi să nu-i scape din vedere, dar nici să nu fie observat de ei. A descoperit unde o ducea individul pe Carmen. Undeva la marginea orașului, într-o casuță modestă. Nici o floare în curte și un gard de scânduri, care de abia mai stătea pe

verticală. Lăsând motocicletă în stradă, cei doi tineri au intrat ținându-se de mijloc.

Tatălui nu-i scăpase un amănunt și anume, că fata îl ținea de mijloc, iar tânărul mergea țațoș cu un pas apăsător și sigur de el.

Tatăl fetei se interesase discret, cu ce se ocupă tânărul cu care umbla fiica sa adoptivă. Nu i-a fost greu să afle, băiatul era foarte cunoscut în cartier, de mare scandalagiu și de niște afaceri dubioase. Fusese cândva ridicat de poliție, pentru cercetare, dar neexistând suficiente probe, revenise acasă continuând să ducă o

viață de desfrâu, fără griji fără obligații.

Pe părinții lui îi trimisese undeva la țară, unde aveau o casuță bătrânească și un petec de pământ, pe motiv că el are de gând să se însoare, dar nu are loc de ei. Numai la însurătoare nu-i sta lui mintea, ci le pretindea sărmanilor lui părinți de la țară, să plătească toate dările și impozitele către stat, dacă nu vor să-i treacă lui casa, pe numele lui. Aceștia se temeau să facă acest lucru, știind că nu se poate conta pe băiat, că ar fi avut grijă de ei la bătrânețe. Cornel sigur ar fi vândut casa și ar fi tocat

bani prin barurile din capitală. Ca să pară mai convingător el, o urcase pe Carmen pe motocicletă și se dusese cu ea în vizită la țară la părinții lui. Dar... știau ei ce știau, nu s-au lăsat înduplecați să-i treacă pe numele lui toată bruma lor de moștenire. Furios pe ei, Cornel plecase înjurându-și tatăl și amenitând că vor avea de plătit o mulțime de bani impozitele și alte cheltuieli asupra casei din oraș. Se urcase pe motocicletă și pornise în trombă, fără să o mai aștepte pe Carmen. Fata fusese nevoită să le ceară părinților lui Cornel, bani pentru autobuzul cu care urma să ajungă înapoi în oraș. Deși văzuse ce temperament și ce caracter urât avea Cornel, ea se dusese tot la el acasă. Furios de eșecul de la țară, Cornel o acuzase tot pe ea că nu știuse să se facă plăcută, să-i determine pe ai lui, să-i dea casa cu acte.

Carmen nu înțelegea nimic din ce făcea Cornel. Cum de o acuza pe ea de toate nereușitele lui. Nu înțelegea cum de el nu observă sacrificiul ei pentru el. Făcea în casa lui ce nu făcuse niciodată în casa părinților ei adoptivi.

Curățase toată mizeria prin cele trei camere, curtea o făcuse să arate cel puțin

ca a unei case locuite, plantase și câteva flori și doi pomișori ornamentali, dar lui Cornel nimic nu-i era pe plac.

Căuta motive de ceartă fără nici un temei.

El era om de afaceri și trebuia să facă afaceri, nu să piardă timpul cu ea care nu a adus nimic bun în viața lui. Tatăl nu înțelegea cum de fata pe care o crescuse ca pe o prințesă, se umilea atât de mult în fața unui individ de cea mai joasă speță umană. Deseori în colțul străzii, el staționa cu mașina câteva ore, să-și vadă fata ieșind, să schimbe câteva cuvinte cu ea. Niciodată Carmen nu ieșea singură.

Într-una din seri, după o ceartă cumplită în casă, Carmen înșfăcată de mâna, fu obligată să se urce pe motocicletă și să-l însotească pe individ undeva în noapte. Tatăl era la colțul străzii lor și văzând scena, se ținuse pe urmele lui. Ajuns la marginea cealaltă a orașului, Cornel o silise pe Carmen să coboare undeva într-un loc singuratic și să aștepte acolo. La scurt timp, o mașină cu număr străin, încetinise mersul, se oprise și o invitase pe Carmen în masină, unde erau trei indivizi. Fata se temuse văzându-se

astfel acostată și o luase la fugă, înapoi spre oraș. La oarecare distanță disperată și urmărită de cei trei indivizi cu mașina, Carmen făcuse semn altei mașini să oprească și să o ia.

Era îngrozită de cei care o urmăreau ca pe o pradă, iar lacrimile abia stăpânite, se prelingeau pe obrazul ei înroșit de furie și de rușine. Spre surprinderea ei, omul de la volan, nu o întrebase nimic, pornise în grabă mașina, accelerase chiar, apoi se pierduse printre altele în circulația infernală a capitalei. Parcă intuise graba fetei de a părăsi acea zonă obscură.

La un stop, omul de la volan, își scosese cu un gest simplu fesul de pe cap, fără să o privească pe Carmen. Era așa de amărât de lunga așteptare, de umilințele ce le îndurase Carmen, încât în primul moment fata nici nu-l recunoscuse. Cu privirea încețoșată de lacrimi, fata fusese izbită de asemănarea cu tatăl său. Când se mai dezmetici puțin, întrebase;

- Cum? Tu aici? Nici nu știi ... ce să-ți spun...

- Nu spune nimic fata mea, este timp pentru toate. Mergem acasă și le

rezolvăm pe rând. Să nu mai fugi niciodată de noi.

Mama este bolnavă, dar ai să vezi că-i va trece imediat ce te va vedea pe tine.

Incredibila iubire

(Strict autentic)

S-au cunoscut în Roma, într-o casă de bătrâni neajutorați fizic, dar susținuți financiar de familie. El un bărbat de 50 ani, trecut prin multe, aflat într-un cărucior cu roțile, ea o româncuță cu suflet bun, în căutarea unui loc de muncă.

Lipsa locurilor de muncă din țară, traumele suferite în familie, bătută și înjurată de un tată bețiv, încercarea ei de a-și întemeia o familie cu un bărbat de vârsta ei, care a eșuat lamentabil și multe alte lucruri mărunte, care pot face din viața unei tinere fete un adevărat calvar, au făcut-o să plece din țară.

Printr-o fostă colegă de școală, Despina a ajuns în Roma și a intrat ca infirmieră într-un azil de bătrâni.

Nu avea voie să se declare nemulțumită de nimic. Trebuia să muncească și să tacă. La cea mai mică nemulțumire, risca să rămână în stradă.

Munca într-un astfel de așezământ se desfășoară în semiclandestinitate, perioada de probă, de acomodare fiind obligatorie. Cei mai tineri pensionari ai acestui azil erau trecuți de 50 ani, iar cu cei între 70-90 ani, nu se prea putea vorbi, mulți dintre ei trăind în lumea lor imaginară, vorbind singuri, nefiind în stare nici să-și schimbe singuri pempars-ul. Cum programul era foarte încărcat și de teama de a nu fi oprite de carabinieri, fetele fără acte, care lucrau ca infirmiere, acceptaseră numai două ore liber pe săptămână. Nu este greu de înțeles motivul pentru care majoritatea lor au petrecut zile întregi la infirmerie cu perfuzii la mâini, mai rău decât cei pe care-i îngrijeau.

Supravegheau bătrânii continuu, timp de 24 ore, îi spălau, îmbrăcau, hrăneau, făceau curățenie. Spălau lenjeriile, prosoapele, hainele celor internați, într-un cuvânt, făceau toate treburile și din salariul și așa mic li se

rețineau banii pentru cazare și masă. În toată această nebunie Despina, reușea în cele două ore libere, să ajungă la o bancă, să trimită mamei sale ceva bani, știind în ce lipsuri și greutate se zbate.

Singurul bărbat pe care nu era nevoie să-l schimbe și să-l spele, era Paulo, bărbatul de 50 ani, cu plete lungi negre și cu ochii albaştrii. El le mai însenina zilele cu glumele lui, cu bancuri spuse în puținele clipe de răgaz al fetelor.

Lunile și anii au trecut mai repede și parcă mai ușor, de când Despina și Paulo

s-au împrietenit, au devenit mai apropiați. Paulo aflând mai multe detalii despre viața fetei în țara ei, la început a compătimit-o sincer, apoi între ei s-a instalat un fel de camaraderie.

Am auzit mulți bărbați că nu le înțeleg deloc pe femei, că nicidată nu știu ce vor și sunt veșnic nemulțumite. Nu sunt toate astfel. Despina nu-și dorea nimic mai mult decât un cămin liniștit alături de un om pașnic, afectuos, capabil să-i asigure strictul necesar și să știe să-i aprecieze eforturile.

Luxul, mașinile, nu erau pentru ea nimic, în comparație cu o seară petrecută sub cerul înstelat, cu capul sprijinit pe umărul lui și simțind cât de utilă este acestui om, care în urma unui accident vascular, a făcut o formă mai ușoară de paralizie.

Când a fost prima dată sărutată de Paulo, a simțit că poate face asta întreaga viață, numai el să fie mulțumit și în siguranță. Viața ei nu avea sens decât atunci când se simțea utilă cuiva. Era fericită că Paulo îi aprecia ajutorul, compania și după 2-3 ani au hotărât să se mute împreună, într-o căsuță pe malul mării.

Din acea căsuță cu o curte foarte mică și-a făcut Despina un mic colț de Rai, pentru ea și Paulo. Nici un spațiu cât de mic, nu rămăsese fără un ghiveci cu flori. Au făcut un fel de umbrar unde Paulo poate să iasă cu căruciorul lui, să se bucure de briza mării. Despina are toată libertatea din partea lui Paulo, dacă vrea se poate angaja oriunde în altă parte, acum se poate descurca singură, cunoaște bine limba italiană, deci ar putea pleca oricând. Chiar Paulo o îndeamnă să caute un loc de

muncă unde ar putea primi un salariu, veniturile lui fiind mici și asigurate de tatăl său. Despina nu dorește asta, este îndrăgostită de Paulo,

de sufletul lui bun, de maniera în care o tratează și-i apreciază eforturile.

În dragostea ei există și o mare jertfă, dar ea refuză să se gândească la asta. Pentru ea Paulo a fost singurul om care a știut să o aprecieze, să o facă să se simtă femeie sigură pe destinul și pe viața ei.

Se impune aici o întrebare...fata asta cere atât de puțin, oare de ce nu a primit în țara ei acestea?

Paulo a intuit perfect nevoia ei de afecțiune, de mângâiere, de apreciere, de o vorbă bună și a știut să i le ofere, așa cu toată infirmitatea trupului său.

Acesta este motivul pentru care Despina este hotărâtă să se cunune cu Paulo.

Pleacă românele acolo unde eforturile le sunt apreciate, nu sunt timorate nu sunt disprețuite și înjosite de proprii soți, sau mai rău chiar de membrii familiei.

Sunt mulți bărbați care nu știu să aprecieze pe cea de lângă ei, apoi când

sunt părăsiți stau și-și plâng de milă sau se îmbată cât îi țin banii.

Dragostea nu se impune cu pumnul, dragostea se câștigă mai întâi prin respectul de sine și apoi de cel de lângă noi.

Consider ca aprecierea femeii, iubirea ce i se acordă, ajutorul, mângâierea, complimentele, nu sunt deloc un semn de slăbiciune ci de bună creștere.

Cazuri asemănătoare ca cel al Despinei, pe care am cunoscut-o personal, în căsuța de pe malul mării Tireniana, sunt foarte multe. Fetele și femeile din România sunt cunoscute în primul rând ca fiind muncitoare, gospodine, sufletiste și știu să facă și economii.

Urmașii acestor femei care se căsătoresc pe alte meridiane, nu vor veni în România decât poate să-și cunoască bunicii, iar populația și industria în țară vor avea de suferit. Am intrat în Europa, dar lipsa locurilor de muncă, îi face pe foarte mulți români, să plece pe alte meridiane, să-și câștige existența și să facă economii pentru bătrânețe.

Spre mormânt cu zâmbetul pe buze

Ocolisem o parte bună, din lacul plin de mătasea broaștei pe la mal și străjuit de niște pietre mari, ce întăreau probabil malurile. Aleea de plimbare destul de îngustă, era încadrată de iarba înaltă, încă necosită, de multă cicoare înflorită și alte flori apărute spontan. Din iarbă a ieșit o șopârlă, cu pielea verzuie, s-a oprit un moment să mă studieze, apoi a dispărut înapoi de unde venise. Recunosc că nu mi-au plăcut niciodată, animalele de acest fel. Am schimbat aleea de plimbare, trecând pe cea de alături de șosea. Acolo tronau frumos îngrijite niște tufe de trandafiri, de toate culorile, iar în briza dimineții se amestecau miresmele lor cu cele ale lacului. Metoda noastră de a face aerosoli în natură.

În dreptul unei statui, care nu am înțeles niciodată ce reprezintă, fiind doar o îngrămădire de blocuri de piatră necioplită, era un copac cu o scorbură așa de mare, că încăpea capul unui om. Pe una din băncile din apropiere, sta o femeie înveșmântată

în negru, puțin adusă de spate la cei 55 ani, cât am aflat ulterior că avea. Obosise de drumul făcut de la hotel până acolo, pe aleea pe care mersesem și eu până la apariția șopârlei. Era așa de mult soare și răcoarea de dimineață, te îmbia să părăsești în grabă camera de hotel. Am început un schimb de cuvinte banale, cu femeia de pe bancă. Era dintr-un sat de pe lângă Constanța și eram cazate în același hotel, dar pavilioane diferite. Cum observasem că este în doliu, nu m-am putut abține să o întreb, de ce este în negru. A oftat așa de greu, apoi a zis cu amărăciune...

- După o soră de a mea...era mai mare doar cu 3-4 ani, și o pierduse de puțin timp. Vorbea așa de firesc, de parcă ne cunoșteam de mult, deși a fost prima și ultima oară când am văzut-o. Cum mie îmi place mai mult să ascult, mi-am dat seama că probabil i-ar face bine, să mai discute cu cineva necazul ei, să-l poarte mai ușor. Avusese parte de patru decese, în ultimele două luni și se simțea epuizată fizic dar mai ales psihic. Toți cei patru decedați i-au fost rude apropiate, dar cel mai tare o durea moartea

surorii sale. Aceasta stătuse paralizată în pat timp de 15 ani. Primii șapte ani o îngrijise soțul ei, dar și surorile. După cei șapte ani, soțul s-a stins, de durere și de epuizare. Cum aveau un singur băiat, căsătorit și cu care stăteau în casa construită de sora și soțul acesteia, îngrijirile au revenit nurorii. Aceasta fiind casnică, și-a făcut dosarul pentru a fi plătită să-și îngrijească soacra.

În aceste condiții, cineva ar fi trebuit să verifice, cât de bine era îngrijită femeia de nora sa. Dacă se făcea ocazional câte un control, multe din suferințele bolnavei, nu ar fi existat. Dacă a îngriji pe cineva într-o astfel de situație este o plăcere, sau este... ușor...te înșeli. Nu este plăcut și este foarte greu. Dar dacă pentru acest efort ești și plătit, mi se pare normal să-l faci cum se cuvine. Aici s-a dovedit a fi culmea lașității.

Femeia paralizată de 15 ani, avea parte zilnic de injurii, de apostrofări de felul...

- Că nu mai mori o dată să scap de tine... și multe altele pe care femeia care povestea, le auzise de la vecinii surorii sale. Bolnava nu s-a plâns mult timp de

teama norei, devenită alcoolică și foarte agresivă. De atâta amar de vreme, de când nu s-a mai putut ridica din pat, femeia făcuse escare, răni de stat în aceeași poziție și avea dureri mari. Ca și cum nu era de ajuns chinul ei, nora a început să o bată cu furie, chiar pe aceste răni, ca să nu se vadă vânătăi pe corp. Femeia se ruga zilnic la Dumnezeu, să o ierte și să o facă mai bună pe nora sa. Nu era ceas din zi în care să nu citească, câte o rugăciune, psalmi, sau cărți bisericești. Era ultima ei speranță, singura ei mângâiere, în coșmarul pe care-l trăia. Fiul ei, singurul ei copil, trecea zilnic pe lângă fereastra ei, fără să intre sau să o întrebe ce mai face,

luni de zile. Cu ceva timp în urmă, îndemnat de soția sa, acesta îi ceruse mamei, să-i treacă casa pe numele lui. Cum mama nu vedea rostul unor astfel de cheltuieli inutile, el fiind unicul moștenitor, nu a fost de acord. De atunci nu l-a mai văzut pe fiul ei, care o ocolea ca pe o leproasă. La sesizarea vecinilor, care mai auzeau ce se întâmpla cu femeia bolnavă, frații și surorile acesteia au chemat politia.

Nici acest lucru nu a schimbat prea mult, tratamentul inuman la care o supunea nora. Mă întreb și eu, de unde mai avea această femeie puterea să se roage pentru iertarea, agresoarei sale. I se lumina fața când citea câte o rugăciune, povestește mai departe sora ei, de ai fi zis că este cea mai fericită din lume. Durerile ei erau alinate, de ardoarea cu care nu înceta să se roage. O făcea cu multă căldură și pentru fiul ei, prea preocupat de moștenirea ce avea să-i rămână de la părinții, pe care nu a știut să-i prețuiască.

S-a stins într-un final, trupul vlăguit de boală, de nemișcare prelungită, era ca al unui copil. Toate persecuțiile la care fusese supusă, nu lăsaseră pe chipul ei nici o urmă. Doar rănilor de pe spate, aminteau de asta. O priveam printre lacrimi, pe femeia care povestea cu o jale de nedescris. Nu-și mai ștergea lacrimile, le lăsa să curgă în voie, la picioarele ei lângă banca pe care stăteam amândouă. Mai spune doar că, la înmormântare, venise tot satul și că sora ei, pe care mulți săteni nu o mai văzuseră de mulți ani, era așa de frumoasă, avea un zâmbet pe față, o seninătate de nedescris. În jurul ei, totul

mirosea a mir. Trupul l-a lăsat să se coboare în groapă, dar sufletul ei curat, și l-a încredințat Bunului Dumnezeu și se pare că chiar a fost primit.

A plecat spre cer, cu zâmbetul pe buze. Seninătatea ei a uimit întreg satul și deși recentă, întâmplarea aceasta circulă asemeni unei legende. Cât de mare și de iubitoare poate fi inima unei mame. Cât de mare i-a fost credința în Dumnezeu, de a mai avut puterea să-i binecuvânteze și să-i ierte pe torționari.

Fără rochie de mireasă

S-a întâmplat prin toamna anului 1980 cred, undeva într-un orășel de pe malul Dunării de jos. Un orășel fără nimic spectaculos, doar ceva industrie, multe construcții noi și o școală mai încăpătoare ce fusese dată în folosință recent.

Era o toamnă minunată ce-i ținea pe tinerii îndrăgostiți, pe afară până seara târziu. Aleile parcurilor foșneau de frunzele stacojii spulberate de vântul

serilor de sptembrie, iar ei ținându-se de mână nu se îndurau să se despartă.

În urmă cu câteva luni, Ionela împlinise 22 ani. Era în culmea fericirii. Ultimul an o transformase, într-o fată plină de viață. Timiditatea de care suferise întreaga copilărie și adolescență se topise ca prin farmec. La frumusețea ei simplă se adăugase o nuanță de optimism, o sclipire de ceva ce numai dragostea adevărată ar pute-o defini cu exactitate. Era o fată de statură mijlocie, cu părul castaniu lăsat în bucle pe umeri, o talie suplă și un mers ușor de parcă aluneca pe suprafața pământului fără să-l atingă. Vestimentația ei de regulă sobră dar elegantă, făcea să pară mai matură decât era în realitate.

Toți colegii ei se minunau de schimbarea survenită. Deseori era oprită pe culuarul dintre birouri, de câte o funcționară mai în vârstă, care o întreba nerăbdătoare;

- Hei ! se face ? ce mai aștepți ? când jucăm la nuntă ? să nu mă treci cu vederea....

- Se face, se face ...cât de curând, răspundea Ionela, cu întreaga față luminată de un zâmbet de bucurie. Se

minuna că toți colegii ei se bucurau deopotrivă pentru fericirea ei. Mare lucru și iubirea asta, gândea în sinea ei, tânăra fată.

Pe Mihai îl cunoscuse în urmă cu doi ani, la o onomastică a unei prietene din alt orașel situat tot pe malul Dunării. Spre deosebire de Ionela, băiatul era înalt și slab, avea un păr castaniu dar ochii lui albaștri ca seninul cerului, o vrajiseră pe Ionela din primul moment. Părea un băiat foarte sigur pe el, serios și hotărât să-și continue studiile la seral sau fără frecvență, fiind nevoit să lucreze pentru a se putea întreține. Pe Ionela i-a prezentat-o gazda petrecerii, iar din acel moment s-a preocupat numai de ea. Toate dansurile, toate atențiile au fost numai pentru ea. Orice fată s-ar fi simțit atrasă de acest băiat deosebit de atent și de gentil. Ionela nu putea face excepție. Era de prisos să se împotrivescă acestui imbold al inimii, iar pe Mihai îl plăcuse din primul moment.

Și-au dat numerele de telefon și din acea seară, au vorbit zilnic. De întâlnit, nu era posibil decât Duminica și atunci foarte puțin, băiatul trebuia să prindă ultimul tren ce-l ducea în orașul său. Nu le-a fost

ușor, dar și așteptarea poate avea farmecul ei. Când se întâlneau, nu știau ce să-și spună mai întâi, printre săruturi și gesturi de reală tandrețe.

Aniversarea unui an de când se cunoscuseră, a fost tot la prietena lor comună, care se logodise deja și se pregătea de nuntă. Cum erau bune prietene, Ionela urma să-i fie domnișoară de onoare, iar Mihai cavalerul ei. Petrecerea de la restaurant s-a mutat apoi la casa părinților miresei și au continuat cât au putut.

Amintirea acestei nunți avea să rămână multă vreme în mintea și inima Ionelei. Același lucru își dorea și ea, ceva modest. Nu-și dorea o nuntă cu fast, cu foarte mulți invitați. Ar fi fost și greu, apartamentele de la bloc fiind destul de mici. S-a bucurat mult pentru prietena ei, că-și găsisse fericirea alături de alesul ei.

Ionela începuse să se întrebe în sine ei, oare Mihai când va face acest pas atât de important pentru ei doi. Au trecut lunile de iarnă, a trecut și primăvara, a venit și vara cu mersul la plajă pe malul Dunării. Acolo s-a întâmplat într-una din zile, când Ionela se aștepta cel mai puțin,

să fie cerută în căsătorie de Mihai. Luată prin surprindere, fata se cam fâstâcise și răspunsul ei a fost oarecum evaziv. Sigur că își dorea să se căsătorească cu Mihai, dar momentul ales de el și spontaneitatea solicitării lui, o luaseră efectiv prin surprindere.

După ce se reculese puțin, răspunsul ei a fost un DA, cât se poate de convingător. Mihai continua să o privească descumpănit, nu știa ce anume o făcuse pe Ionela să ezite în primul moment. Prin mintea lui se perindau tot felul de gânduri. Nu a exclus nici posibilitatea de a avea un rival, de care el sa nu știe nimic. Afecțiunea cu care-l înconjura fata, îl convinse pe moment, că nu are nici un fel de rezerve, că își dorește să se căsătorească cu el.

Se priveau intens cu dragoste și recunoștință, nu le venea să creadă că ei doi erau așa de norocoși. Mihai nu credea în iubire, spunea el, dar în ultimul timp își schimbase părerea despre fete, nu le mai vedea ca pe niște relații pasagere. De data aceasta era altceva, trăia ceva ce nu mai trăise și nu mai simțise pentru nimeni, o asigura el pe fată. Nu obosea să-i spună

asta Ionelei, între două săruturi. O îmbrățișa cu dragoste și o ridica în brațe ca pe copiii alinați, sorbindu-i fiecare privire, fiecare șoaptă. Tânăra fată iubea cu toată puterea sufletului, nu mai trăise ceva atât de pur și de intens, se simțea copleșită, robită de iubirea ei pentru Muhai. Când îl mângâia pe păr sau pe față, se înfiora iar atingerea buzelor lui o făceau să nu mai simtă pământul sub picioare. Nimeni până la Mihai, nu reușise să se strecoare atât de adânc în inima Ionelei. Tumultul sentimentelor ei, ținute ascunse undeva în adâncul ființei ei, în stare latentă, se descătușase și părea devastator. Și-a pus soarta în mâinile lui Mihai, logodiți fiind, a făcut dragoste cu el pentru prima dată. Mihai a fost cel care a trezit în ea femeia. I s-a dăruit lui cu trup și suflet. Băiatul răspundea cu o dragoste la fel de pătimașă, nu era cuvânt de dragoste care să nu fie rostit între două săruturi și o tandră îmbrățișare. Au decis împreună să-i anunțe pe părinții lor, de intenția lor de a se căsători cât mai curând posibil.

Bucuria părinților, cum era de așteptat, a fost mare, fiecare familie și-a

intrat bine în rol, și-au împărțit sarcinile, iar tinerii s-au ocupat de vizite, de invitații, rochie de mireasă și costum de ginere, buchetele și florile de nuntă. Febra pregătirilor le umplea tot timpul, iar vorbele de dragoste se subînțelegeau.

Mihai uita uneori să-și sărute logodnica la plecare. Ionela punea totul pe seama grabei de a nu pierde ultimul tren spre orașul lui. Alergătura pe la rude și prieteni nu le mai lăsa timp de visare și de momente prelungite de tandrețe.

Părinții s-au ocupat de rezervarea restaurantului, de formația de muzică și alte detalii specifice unei nunți. Așa a trecut timpul foarte repede, mai erau două săptămâni până la ziua în care aveau să fie împreună pentru toată viața. Ionela și-a adus acasă rochia de mireasă. Croitoreasa făcuse uz de întreg talentul ei, făcuse o rochie unicat, de o eleganță și o frumusețe deosebită. Abia aștepta să vadă reacția lui Mihai când va vedea rochia. Era sigură că-i va place, dar vroia să-l vadă. Simțea atât de acut nevoia sa-l vadă, să-l sărute, să se iubească. Simțea recunoștință pentru fericirea ei, gândea cu regret la fetele care nu au același noroc cu al ei.

Pierzându-și răbdarea ieșise de câteva ori în balcon să-și vadă iubitul venind pe bulevardul dinspre gară. De această dată trenul parcă întârzia prea mult. Se plimba agitată prin casă, fără să știe ce vrea să facă. Ar fi plecat la gară, ar fi dat un telefon, dar nu vrea să exagereze cu telefoanele. Alarma ei interioară o avertiza continuu că ceva nu este în ordine.

- Ce se întâmplase de nu venea? de ce nu suna dacă avea ceva de rezolvat și nu putea veni, unde putea să fie la acea oră? Cam acestea erau grijile Ionelei, care se plimba tot mai agitată prin casă, frângându-și mâinile.

După două ore de așteptare se hotări să-l sune acasă și să afle ce se întâmplase.

Spre surprinderea ei răspunsese chiar Mihai. Tonul vocii lui părea cam distant, dar foarte calm;

- Ce este cu tine, de ce nu ai venit, întrebuse Ionela agitată.

- Nu avea nici un rost să mai vin, răspunsese Mihai, eu nu mă mai însor.

- Tu nu te mai însori? Ionela repetase mașinal cuvintele lui, neînțelegând nimic. În ușa sufrageriei mama ei sta dreaptă, nemișcată de uimire.

Văzând paloarea fetei, venise în grabă și o prinse de braț, să nu cadă.

Mama luase receptorul și-l întrebase pe Mihai;

- Ce glumă mai este și asta?

- Nu este nici o glumă, răspunsese acesta, eu nu mă mai însor.

Mama Ionelei scăpase receptorul din mână și-l strigase pe soțul ei, să vină că fata se simte rău. Ionela cu o privire de om rătăcit, repeta într-una...

- nu voi mai fi mireasă, nu voi mai fi mireasă....

Realizând că fata lui este în stare de șoc, tatăl dăduse imediat telefon unei rude din capitală și în câteva minute erau totți trei în mașină în drum spre un spital specializat pe astfel de probleme.

În aceeași noapte Ionela aflată sub influența tratamentului, a luat cea mai dureroasă hotărâre din viața ei. Niciodată nu va mai permite unui bărbat să-i bulverseze viața, așa cum a făcut-o Mihai.

Vestea s-a răspândit repede printre colegii Ionelei, chiar mama sa rugase câteva persoane să nu pomenească nimic despre acest subiect din viața fetei. Dorea să o protejeze de noi suferințe. Ionela avea

nevoie de multă afecțiune, de liniște și familia se străduia să i le asigure. Din ce în ce mai rare erau momentele când sub influența tratamentului, în starea ei de letargie, se mai întreba;

- de ce ? de ce ? unde am greșit eu ? am fost a lui... de ce ?

- Tu nu ai greșit cu nimic, o consola mama, nelipsită de lângă patul ei. El nu era pregătit pentru o căsnicie, a fugit ca un laș, dar tu nu ai nici o vină. Sărmana mamă, nu se gândea decât la sănătatea fiicei sale, puternic zdruncinată de lipsa de caracter a băiatului. Nu înțelegea de ce a lăsat să treacă așa de mult timp și nu a spus de la început că nu vrea să se căsătorească. Mama intuia numai josnicie și batjocură. Ce încredere se poate avea într-un asemenea om ? Ce a fost în mintea lui Mihai, nu avea să afle niciodată. Ionelei nu i-a reproșat nimeni niciodată greșeala ei, dar ea nu și-a putut ierta niciodată momentul de slăbiciune, când a acceptat să fie a lui, cedând practic insistențelor lui. Dacă l-ar fi refuzat, probabil mergea mireasă la altar, nu se trata prin spital, de teama pierderii totale a rațiunii.

Au trecut mulți ani de atunci, Ionela și-a revenit complet sub atenta îngrijire și dragostea familiei ei. Niciodată în viața ei, nu a mai acceptat un bărbat.

A avut puterea să tragă linie și să meargă mai departe.

Despre Mihai a mai auzit în anii ce au urmat, că era când cu o fată, când cu alta, dar nici el nu s-a căsătorit niciodată. Va fi avut oare muștrări de conștiință, pentru tot răul pe care l-a făcut ? Aceasta numai el poate să o spună, nu știe nimeni.

Rănila din inima Ionelei sa-u cicatrizat greu. În anul care a urmat, Maria o fata modestă din oraș, a rugat-o pe Ionela să-i închirieze rochia ei de mireasă. Ionela i-a dat rochia fără nici un ban, a spus pur și simplu:

- Ia-o, măcar tu să te bucuri de ea. Dar nu a fost să fie, nici de data aceasta. Cu o săptămână înainte de nunta planificată a Mariei, logodnicul ei a preferat să plece înapoi în Moldova, aflând că Maria urma să-i aducă pe lume primul lor copil. Cu rochia de mireasă pe braț, cu lacrimi în ochi, a spus:

- Nu mai este nevoie, nu va mai fi nici o nuntă....a plecat...el nu vrea copii.

Scoasă din fire Ionela, a luat o foarfecă și a făcut rochia de mireasă un maldăr de fâșii. Așa a înțeles ea, că va pune capăt nefericirilor aduse de rochie. A încercat apoi să o consoleze pe Maria. Foarte turburată, aceasta nu știa cum le va spune părinților ei, că așteaptă un copil de la cel care nu a știut cum să dispară mai repede din viața ei. Ionela a promis că o va susține pe Maria în fața părinților ei și-i va boteza ea copilul ce urma să-l aducă pe lume.

Când s-au împlinit nouă luni, Maria a adus pe lume o fetiță dolofană și frumoasă, pe care a botezat-o Ionela și de care s-a ocupat în anii ce au urmat. Au rămas bune prietene și și-au îndreptat întreaga atenție și dragoste asupra copilei, care creștea fără tată. Ca nașă a fetiței, Ionela se considera o a doua mamă. Și-a luat acest rol în serios, considerând că aceasta a fost menirea ei, să iubească copilul altei femei.

Când Ionela cea mică a împlinit un an, în viața Mariei și-a făcut apariția un fost coleg de liceu, care i-a propus să crească împreună acea mândrețe de fată.

Maria a acceptat, s-a mutat cu fetița în casa lui și au mai avut doi copii împreună.

Omul a fost un adevărat tată pentru Ionela cea mică.

Zborul de noapte

Timpul trecea pe lângă Larisa, cu interminabilele discuții din casa lor, cu drumurile la farmacie, pentru crizele cardiace ale mamei, apoi fuga la cursuri fiind în primul an de facultate. Începuse să i se facă lehamite de toată alergătura și neajunsurile din casa lor.

Nici faptul că reușise la facultate, nu o mai bucura acum. Euforia de după examenul de admitere, trecuse și era umbrită de discuțiile din casă.

Zadarnic încerca mama să-i țină partea, tatăl se încapățâna și-i pretindea fiicei lui să învețe și cum se câștigă banii, nu doar cum se cheltuiesc. Să aducă și ea bani în casă, că era destul de mare, iar el a muncit destul.

Era singurul copil la părinți, crescuse ca o floare, un înger de copil cum

spunea mama de nenumărate ori. Acum studentă fiind, în loc de liniște să se pregătească cum trebuie pentru cursuri, tatăl îi impunea să muncească.

Nu-l interesa unde, dar să muncească.

Ar fi muncit bucuroasă, să poată contribui la plata facturilor și celelalte cheltuieli, dar unde? Se interesase printre colegii de grupă, ceva cu program redus numai 4 ore, ca să poată face și facultatea. Nu primise nici un răspuns favorabil. La concedierile masive ce se făceau zilnic în marile unități, iar cele mici care își restrângeau activitatea, sau intrau în faliment, nu te puteai aștepta să mai găsești ceva de lucru.

Tatăl parcă era obsedat de acest aspect și nu înceta să o admonesteze de câte ori se ivea ocazia. Presiunea la care a supus-o pe singura lui fiică, a determinat-o să alunece foarte jos, pentru a câștiga mai mulți bani și a-și schimba nivelul de trai.

O prietenă mai veche a ei, din școala elementară, o întâlnise într-una din zile, tot încercuind numere de telefon ale anunțurilor cu oferte de muncă.

Larisa încerca din răspuțeri să găsească ceva de muncă, să se poată întreține singură. Vechea ei prietenă, o tratase de mare fraieră, că nu se lăsa întreținută de părinți, sau de un amant cu posibilități, mai mult chiar, se oferise să-i prezinte pe cineva.

Marieta părea foarte mulțumită de beneficiile ei, obținute de pe urma tipului care le găsea de muncă, fetelor fără nici o perspectivă în țară.

Descurcăreț și cu oarecare maniere, Marius lucra absolut legal, la o firmă de recrutare forță de muncă...necalificată. Tocmai acest termen atrăgea cel mai mult atenția. Fete tinere și fără experiență, erau orbite de perspectiva muncii undeva în orient, pe bani mulți, nefăcând altceva decât să servească la mese, drept chelnerițe.

După discuțiile preliminare, Marius avea grijă să strecoare și câte o aluzie,

la fetele deosebit de frumoase și de stimate, care numai la dorința lor ar oferi clienților și alte...servicii, iar câștigurile lor desigur, ar fi crescut fabulos.

Așa se face că pentru propagandă, invitate câteva tinere stimate domnișoare,

cum obișnuia să li se adreseze, să se dezbrace în costum de baie și să le pozeze în poziții cât mai provocatoare.

Naive, conștiente sau mai puțin conștiente, la ce fel de muncă vor fi puse să facă, undeva într-o țară îndepărtată, acestea acceptau cu oarecare recunoștință.

Toate cheltuielile de deplasare, biletele de avion și alte atenții cu care le ademenea Marius, le determinau pe fete, să sperie că chiar vor avea ocazia, ca servind la mese să poată strânge ceva bani să-și termine studiile, sau să-și întemeieze o familie, o casă, o mașină bună.

Fabrica de iluzii funcționa foarte bine. Plecate peste hotare, nu se mai știa nimic de aceste fete. Uneori părinții alertați de dispariția lor, mergeau destul de jenați la poliție, să depună o plângere privind dispariția fetei lor.

O dată ajunse în acea țară îndepărtată, fără să cunoască limba, lăsate fără pașaport și orice act asupra lor, deveneau marele nimeni, complet necunoscute, practicând cea mai veche meserie, undeva în semiobscuritatea unui bordel oriental.

Lamentările sau vreau să plec acasă, erau strict interzise.

- Ai venit să faci bani, trebuie să faci ce ți se cere, de către clienții cheflii.

Acest lucru urma să-l afle Larisa, din povestirile unei fete care cu mare greutate a reușit să ajungă la Consulul României, să ceară ajutor pentru repatriere, să scape de coșmarul prostituției în care fusese atrasă și avusese naivitatea să creadă.

Fete deosebit de frumoase, spunea C....., erau nevoite să se supună perversiunilor sexuale cele mai ordinare, ale bețivilor, clienți frecvenți ai barurilor obscure.

Un fel de iad pe pământ, fără rușine, fără teamă de Dumnezeu. Continuau să se afunde,

din ce în ce mai mult, în mocirla barurilor cu firme dintre cele mai luminoase și mai ostentative.

Nici urmă de chelnerițe, sau ce li se promisese înainte de plecare. Această întâlnire o făcuse pe Larisa, mai târziu să renunțe definitiv la prietenia ei cu Marieta, prietenie numai de fațadă, pentru a o

arunca în cea mai adâncă prăpastie, de unde nu se mai putea ieși curat niciodată.

Drumul Larisei, până să ajungă să conștientizeze acest risc, avea câteva ocolișuri, câteva căderi. Dreapta ei judecată, se lăsase până la un moment dat, încețoșată de iluzia că va putea câștiga bani, și-și va realiza visul ei de a termina facultatea pe care și-a ales-o.

Greutățile o făcuseră să ia o hotărâre destul de neplăcută. Trebuia să abandoneze școala pentru moment și să meargă să câștige, cât mai mulți bani, pentru a se reîntoarce în țară să-și continue studiile.

Nu putea conta pe ajutorul familiei. Fiind sigură că părinții ei, nu vor fi de acord cu plecarea ei în străinătate, se hotărâse să plece fără să spună nimănui nici un cuvânt.

Cu o zi înainte a avut grijă să încarce într-un taxi, un geamantan cu hainele ei cele mai bune și să-l depună la firma lui Marius.

Aceasta pentru a putea pleca neobservată, de nimeni din acasă. Nu renunțase la anunțurile de mică publicitate,

unde mai dădea telefoane, încercând să afle în ce consta, oferta de lucru din anunț.

La unul din telefoane-i răspunsese un bătrân libidinos și insinuant, care-i spusese din start că are nevoie de o secretară foarte tină, dar cu experiență în toate direcțiile, disponibilă la orice oră din zi sau noapte. Furioasă i-a închis telefonul moșului, care și-ar fi dorit o sclavă pe care să o supună, la toate mizeriile vârstei lui înaintate.

Fata nu era o frumusețe strălucitoare, o talie mijlocie, blondă, cu un aer grav, atentă și gânditoare în același timp, nu mai avea încredere în nimeni.

Curios era faptul, că tocmai aceuia care-i merita cel mai puțin încrederea, ea îi acordase o încredere oarbă.

Se considera iubita lui, se lăsa condusă la restaurant de el, mergeau împreună la cumpărături în cele mai scumpe magazine, iar aceste atenții o orbiseră pe fată.

Nu reușise să vadă mai departe, ce i se pregătea cu atâta minuțiozitate.

Rupsese legăturile cu părinții ei, în special cu tatăl. Nu mai comunica deloc, erai trei străini sub același acoperiș. Cu

mama mai schimba câteva cuvinte, dar destul de evazive și de rare.

- Ți-ai luat tratamentul ? de ce ai nevoie?

Nu da părinților nici un fel de detalii, despre felul cum își petrecea ea timpul, pe unde umbla toată ziua, dar mai cu seamă nopțile. Nu dorea să facă cunoscut părinților pe iubitul ei, care avea grijă să pară foarte bine intenționat, manierat, frumos cât îi permite fizionomia și bine îmbrăcat, semn vizibil al prosperității lui.

Felul lui de a se purta, maniera în care prezenta oportunitățile muncii în afară, nu o puteau lăsa indiferentă pe Larisa.

Nimeni până la Marius nu-i acordase atâta atenție și considerație. Se simțea ocrotită, iubită chiar.

Degeaba se străduia mama, să-i asigure condiții pentru studiu, dacă tatăl nu înceta să o tot critice, că nu știe altceva decât să cheltuiască banii. Cum altă alternativă nu se întrevedea, Larisa a trebuit să aleagă între cicăleala de acasă și plimbările cu taxiul, alături de un bărbat bine, mesele la restaurant seara, după ce

singura ei masă din timpul zilei fusese un strudel cu mere undeva la un chioșc.

Spiritul de conservare prezent în orice ființă umană, a dictat conduita ei și toate deciziile luate, au fost pe acest fond al sărăciei relative,

a familiei, a lipsei de înțelegere și de comunicare dintre ea și părinți.

Epuizată de prea multă alergătură, după un loc de muncă part - time, Larisa se hotărâse destul de greu totuși, să renunțe la tot și să plece să lucreze undeva într-o țară din orient.

Totul a fost pus la cale de comun acord cu iubitul ei, undeva într-o cameră de hotel, cu sticla de șampanie, în frapiera de la căpătâiul patului.

Cunoștea de pe acum un nou stil de viață, pe care nu-l știuse decât din ce văzuse în filme și mai citise rar câte o carte.

O femeie căsătorită, suportă toate capriciile soțului, de dragul liniștii familiei și pentru a-și vedea copiii mari și realizați.

Se simte împlinită și ca mamă și ca femeie și de multe ori chiar în cariera ei. Dar de unde să știe Larisa, că o femeie ce

a lucrat într-un bordel, nu va mai putea niciodată să se reabiliteze în ochii nimănui.

Bărbații cărora le –ar fi oferit plăceri, vor fi primii care o vor disprețui.

Din totdeauna femeile căsătorite le-au urât, pentru că au atras în acel loc sordid, pe soții și fii lor. Casele de toleranță și de desfrâu, au stricat armonia multor familii.

Bărbații s-au refugiat repede să găsească consolare, tot în brațele unei prostituate, ale unei femei pe care o disprețuiește.

Cine și pe cine consolează, nu se va ști cu siguranță niciodată. Doar se creează această iluzie. Dincolo de draperia vișinie sau de culoarea coniacului, se fac calculele banilor adunați, se admonestează fetele care nu au fost în stare să atragă mai mulți clienți, să producă mai mult.

Cui îi pasă de drama lor?

Cu cât au trecut de 30 ani, cu atât li se caută mai multe noduri în papură, pentru a scăpa de ele și a aduce altele tinere și mai ascultătoare, dar în primul rând mai sănătoase.

Deși încearcă să țină sus fruntea, sfidătoare uneori, o astfel de femeie este

în realitate erodată în interior atât sufletește cât și trupește. Este o norocoasă dacă reușește să deschidă un bar, unde să continue să facă aceeași meserie sordidă, pe care a practicat-o, în prima tinerețe.

Aruncate în mocirlă de bărbați, căutate și disprețuite tot de ei.

Cele mai multe sfârșesc în sanatorii de boli mintale, TBC, sau SIDA.

Excepțiile nu prea există în această branșă.

Felul cum înțeleg bărbații să se consoleze în brațele străine, ale unei femei de bordel, arată cât de superficiali sunt, cum de nu înțeleg și nu simt căldura cu care-i primesc soțiile care au îmbătrânit alături de ei, odată cu ei, nu se poate explica.

Criza vârstei îi mână pe mulți după fete tinere și de moravuri ușoare, inconștienți la ce riscuri se expun, pe ei și familiile lor. Nu puțini și-au încheiat socotelile cu viața, în patul unei tinere de vârsta fiicei, sau chiar a nepoatei lor.

Câte boli, câte certuri în familie, pentru astfel de iresponsabilități.

Este adevărat că omul, este liberul arbitru asupra faptelor sale, dar are și responsabilitatea consecințelor lor.

- Oare câți dintre noi suntem conștienți de acest lucru?

Când Larisa mergea la facultate, nu sta mai mult de 2-3 ore, apoi începea periplul, telefoanelor anunțurilor de locuri de muncă.

Nu mai era mult până la plecarea ei din țară, dar tot mai încerca poate găsește ceva de lucru și nu va fi nevoită să plece.

Un taximetrist, bun prieten cu tatăl ei, o văzuse într-una din zile, tocmai când ieșea din hotel cu iubitul ei. Degeaba se ferise fata să nu fie recunoscută, omul o privea stupefiat. Nu-i venea să creadă că este Larisa, fetița cu care se juca de câte ori ieșeau, cu familiile lor la un grătar în pădurea Băneasa.

Neavând copii, taximetristul se juca cu fetița prietenului, ca și cum ar fi fost copilul lui.

Adunau vreascuri, băteau mingea, îi cumpăra tot ce-și dorea copila, sau îi lua apărarea când tatăl o certa pentru te miri ce.

Acum crescuse fata, era studentă, dar chiar să se prefacă, a nu-l cunoaște...nu se aștepta.

Fata avea un iubit, era clar, nu se putea amesteca în viața ei intimă.

Ceva din comportamentul individului îl puse totuși pe gânduri pe taximetrist.

Precauția cu care pășea acesta, ca o cocotă să nu-și scrântească glezna, pantofii cu toc cam înalt, el fiind cam scund de statură, vârfurile acestora exagerat de ascuțite, ca pe vremea lui Charlie Chaplin.

- Ce fel de iubit și-a găsit fata asta, ce papițoi, se întrebă taximetristul.

Un excentric, un sclifosit și cine știe de fapt cu ce se ocupă. Cum de nu vede că nu este ceva potrivit pentru ea ? Mai avea și în jur de 40 ani, iar ea abia împlinise 20 ani.

Aici nu era lucru curat, își spuse taximetristul. Rămase în parcare hotelului, dus pe gânduri.

- Ce era în mintea acestei fete? Spre ce se îndrepta ea de fapt? Nu avea de unde să știe, dar era hotărât să afle, până ce nu va fi prea târziu.

Instinctiv întoarse volanul și se îndreptă spre locuința prietenilor lui de grătar. Nu se mai văzuseră din toamnă, de când se răcise vremea, iar acum se apropiau sărbătorile. Chiar vroia să știe ce planuri de revelion au aceștia.

La el veneau finii, dar loc era destul.

Se hotărâse să-i invite de îndată ce-i va vedea.

Ajuns în casa familiei Larisei, găsisse pe părinții fetei și ca din întâmplare întrebuse, cum mergea fata cu școala, ce specialitate și-a ales și alte câteva amănunte fără prea mare importanță.

Dezamăgit de răspunsul primit, de lamentările tatălui că fata lor este complet schimbată, că nu mai vorbește deloc cu ei, că lipsește nu numai toată ziua, dar și nopțile de acasă și încă multe altele.

Acum taximetristul, avea un tablou mai complet al situației familiei prietenului său.

Se hotărâse să observe mai de aproape ce se întâmpla cu fata. Își anunță câțiva colegi despre necazul prietenului său și despre ce văzuse el însuși, apoi se rugase de ei să-l ajute, dacă o văd pe fată, unde și cu cine, să-l anunțe pe el.

Nu-l răbda inima să lase mândrețe de fată, să hoinărească prin hoteluri cu un papițoi lângă ea.

Se pornise o lapoviță rece, de pătrundea adânc în fața înroșită de frig. Până la decolarea avionului, mai erau încă 5-6 ore, dar Larisa

nu vroia să riște, să ajungă în ultimul moment. Se închisese în dormitor și ceru un taxi, fără să dea adresa casei lor, ci o adresă în fața unui mare magazin, din apropiere.

Își pusese la repezeală o geacă cu glugă, mai verifică o dată conținutul geții și ieși din apartament fără un cuvânt. Mama, apucase să-i spună doar atât.

- Pune mamă ceva mai gros pe tine, uite ce vreme este afară. Larisa se întorsese, o privise lung pe mama, care sta în prag frângându-și mâinile, îngrijorată.

Nu spusese nici un cuvânt și plecă mai departe, în noaptea rece, fără tragere de inimă, dar hotărâtă să-și respecte promisiunea făcută. Marius nu uita niciodată să-i amintească, ce de bani cheltuisese cu ea.

Când ajunsese în dreptul magazinului unde ceruse taxiul, răsuflă ușurată, acesta sosise înaintea ei, deci nu va tremura de frig așteptând. Se arucă pe bancheta din spate, spunând un buna seara la întâmplare, șoferului și dădu adresa unde se întâlnea cu iubitul ei, de unde urmau să plece direct la aeroport.

În oglinda retrovizoare taximetristul observase lacrimile fetei și nu se putu abține.

- Ce ai pățit tu Larisa? Unde vrei să mergi pe o vreme ca asta ? Fata tresărise violent la auzul acestor cuvinte.

Era prietenul tatei. Ce-i putea spune oare ? Că merge la o prietenă?

Plânsul ei tăcut se transformă în hohote și nu putu articula nici un cuvânt.

Taxiul trase undeva pe dreapta și omul de la volan, așteptă câteva minute până se mai liniști fata.

- Spune-mi mie ce ai tu pe suflet, spuse el cu o voce caldă părintească. Te știu de când erai mică, mie poți să-mi spui orice, nu te teme, nu spun la nimeni.

După alte câteva minute Larisa, se hotărî să-î povestească totuși acestui om,

planurile sale de plecare din țară să câștige bani mulți, să-și poată termina facultatea.

I-a spus ce om de încredere era Marius, despre firma lui serioasă, despre faptul că urma să fie chelneriță, undeva într-un restaurant de lux. Aduse vorba numai în treacăt, despre discuțiile din casă, că tata o certa tot timpul că nu câștigă bani, că știe numai să cheltuiască, iar mama ei bolnavă avea nevoie tot timpul de medicamente, fără ele nu mai putea trăi.

- Măi copile, spusese nea Fane, șoferul de taxi, tu nu știi în ce ai intrat. Eu văd zilnic tot felul de indivizi, care acostează tinere fete,

cărora le promit tot luxul din lume, dar de fapt le duc la produs. Odată ajunse acolo, li se iau actele, li se iau hainele, sunt ținute nemâncate zile întregi, până nu fac ce vor ei, nu le lasă.

De multe nici nu se mai știe unde au ajuns, sau dacă mai trăiesc sau nu. Cum ai putut tu, fată deșteaptă să te lași atrasă de un pește ca ăsta ?

- Ce face tactu pe nebunul să aduci bani în casă, când tu ai școală de făcut ? Stau eu de vorbă cu el....

- Acum este prea târziu nea Fane, am semnat contractul cu firma, nu mai pot să dau înapoi. Ar însemna să-i dau înapoi toți banii pe care i-a cheltuit cu mine, plus banii pe biletele de avion. Suntem 7 fete care trebuie să plecăm în noaptea asta.

- Nu trebuie să pleci nicăieri, să nu mi spui mie Fane, dacă nu-l demasc eu pe peștele ăsta. Și-i bag eu mințile în cap și lui tactu, că s-a prostit de tot de când a rămas șomer. Să se ducă el la muncă, pe un șantier undeva, nu să te trimită pe tine la produs.

Scrâșni din dinți și porni în trombă cu mașina înapoi spre casa prietenului său. Descumpănită Larisa își frângea mâinile și-și ștergea câte-o lacrimă. În inima ei se înfiripase totuși o slabă speranță, că nu va trebui să plece așa departe de casă și să o supere pe mama, a cărei inimă da semne reale de oboseală.

De când tatăl ei intrase în șomaj, în casa lor se instalase un fel de tăcere dușmănoasă, alimentată periodic de el care-și cerea drepturile lui de cap de familie, banii de țigări și de bere, iar soția trebuia să se descurce cu restul. Cât însemna restul...nu era treaba lui.

Ajuns în dreptul casei prietenului său, Fane anunță prin stație că lipsește din trafic câteva ore, având o urgență.

Desigur fata prietenilor, cu care se înțelegea așa de bine, era într-adevăr o urgență pentru el.

Larisa se codea să coboare din mașină, se temea de tatăl său și de ploaia de înjurături, la care urma să asiste, ba trebuia să mai dea și explicații.

- Fetițo ! câtă vreme ești cu mine să nu-ți faci nici o grijă, are nea Fane ac și de cojocu lu' tactu'.

Au intrat în sufragerie, era numai tatăl fetei, cu o sticlă de bere în față, moțăia în fața televizorului. Se ridică aproape speriat, la vederea lui Fane, cu fata lui.

- De unde vii tu la ora asta ? o repezi pe fată.

- Sandule, lasă fata în pace, acum stai de vorbă cu mine. Apoi începu să-și întrebe prietenul... ce fel de prieteni suntem noi mă? Cum poți tu să stai aici cu berea în față, fără să știi în ce necaz a intrat copilul tău? Mă tu ești bărbat sau cârpă ? Cine trebuie mă să aducă bani în casă? Vrei s-o îngropi într-un bordel, ce

vrei tu să faci din ea? Nu ai găsit de lucru ? de ce nu ai venit la mine, să găsim o soluție, ce mama dracului suntem o țară de șomeri și de neputincioși mă ?

- Când s-a mai pomenit mă în țara asta așa ceva, când? Cum pui tu mă un copil care nu are nici o calificare să câștige bani, altfel decât să știi sigur că fură, cerșește sau se apucă de prostituție ? Te pomenești că chiar îți convine, ai berea și țigările asigurate, de rest...puțin îți pasă. Mă dacă ți s-a urât de fată o iau la mine acasă, nevastă-mea ar fi în al nouălea cer, să aibă un copil ca Larisa, da... uite că nu s-a putut. Am dreptate sau nu ? Cu cât se ambala mai mult, cu atât furia lui nea Fane, creștea și începuse să se răstească la amicul lui, care se făcuse și mai mic în fotoliul său.

- Doamne ! de ce n-am avut eu norocul tău, să am un copil așa de bun, ca pe o prințesă o creșteam mă, așa să știi.

Unde ești tu Fane cel de altă dată, când mureai de dorul de a ajunge acasă să o ții pe genunchi și să alergi cât era curtea de mare. Ce este mă în mintea ta acum ? Tu știi că pe fata ta, vrea unul să o trimită în afară? Auzi la el, cică să o facă

chelneriță, într-un restaurant de lux, așa fără calificare cum este.

- Mă ăștia ne cred tare proști. Le duc la produs băi prostule, nu vezi în ce hal ți-ai adus copilul. Doamne de ce n-am avut și eu parte de un copil ca ea. Să-i faci vânt în prăpastie mă? Tocmai tu care ești tasu mă ?

Se opri să mai răsuflă puțin, se aprinsese tot la față și-i crescuse tensiunea. Tatăl fetei, făcea eforturi să priceapă ce vrea să spună amicul lui, dar nu prea reușea să se trezească din mahmureală.

În pragul ușii de la sufragerie, mama Larisei asista înmărmurită la discuția celor doi.

În dormitorul fetei se auzeau din când în când suspinele înăbușite în pernă. Se duse încet la căpătâiul ei și-i puse mâna pe cap, întrebând-o,

- E- adevărat ce zice Fane măi mamă ?

- Da, răspunse fata printre suspine. Trebuie să plec, pierd avionul și mă omoară dacă nu plec în noaptea asta. Tu nu știi cum este....

- Anunțăm poliția, nici să nu te gândești la plecare. Trebuie să existe o

cale de rezolvare, numai Sandu este de vină, el cu teoriile lui de doi bani. Se ridică mama cu hotărâre și intrând în sufragerie se duse direct la telefon.

- Eu anunț poliția, dacă vrei să mergi cu noi bine, dacă nu...ne descurcăm singure.

- Cum să vă descurcați singure, el de ce este bărbat în casă? Se rățoi Fane și mai iritat decât înainte. Uite la ele cum îl lasă să facă ce vrea și ele se chinuie să se descurce, gândi în sinea lui Fane. Mă ce noroc are ăsta, ce l-aș fi trimis eu la muncă să fi fost în locul lor. El stă în fotoliu cu berea în față și ele trebuie să facă ce spune el. Legate la ochi sunt femeile astea....apoi își aminti de ceva.

- Stai ! nu suna la poliție, cunosc eu un băiat de nădejde, este ofițer, il caut eu și vorbesc cu el, să vedem ce propune el. Știu ei mai bine cum să-i ia pe ăștia ...

Fane apelează un număr de telefon de pe mobilul lui și în câteva cuvinte explică cunoscutului său despre ce este vorba. După 2-3 minute de tăcere, mai spuse numai atât...

- Crezi că nu este nici un risc pentru fată ? dacă am asigurarea ta, sunt liniștit,

știți voi ce faceți. Noi mergem la aeroport, pe fată o lăsăm la el ? a...bun, deci o ducem noi la aeroport. Gata domle s-a făcut. Am înțeles perfect.

În câteva cuvinte expusese planul părinților Larisei, de față cu fata lor.

Rolul lor era doar să fie în imediata apropiere a fetei, fără să lase impresia că se cunosc, până la un semn dat de el, semn primit de la ofițerul cu care vorbise. Larisa nu trebuia sub nici un motiv să treacă bagajele dincolo de punctul de control.

Totul părea că se desfășoară bine, ajunși în aeroport, iubitul Larisei o întâmpină cu o falsă bucurie, o întreabă chiar dacă are rău de înălțime, se oferă să-i dea o pastilă, dar fata îl refuză, pe motiv că nu este nevoie. Așezate la rând cu bagajele, încă 6 fete, urmau să plece în aceeași direcție ca și Larisa.

Prin stația radio se anunță la un moment dat, că toată lumea să aibă la îndemână actele de identitate, deoarece este o razie, control obișnuit al actelor pasagerilor dar și ale însoțitorilor.

Pentru toată lumea anunțul nu însemna mare lucru, dar pe Marius îl cuprinsese subit o mare neliniște. Ce-i

apucase pe acești tablagii, gândise el, să le controleze actele, cine știe ce întrebări vor pune, ce vor răspunde fetele lui...toate acestea erau vizibile pe figura lui, destul de destinsă, chiar satisfăcută inițial.

Un ofițer se orientă spre tinerele ce urmau să predea bagajele și le solicită actele. Văzându-le cam fâstâcite, le invită pe cele 6 într-un birou alăturat, la o discuție. Larisa își făcea de lucru cu o revistă, nelăsând deloc impresia că vede ce se petrece în jurul ei.

Marius devenise cadaveric la față și gata să o rupă la fugă, la primul semn de nesiguranță.

Nu a avut însă timp, că în spatele lui, un alt ofițer, îi puse mâna pe umăr și îl rugă să-l urmeze și el la o discuție în alt birou.

Părinții Larisei se așezaseră undeva mai departe de ușă, dar nu le scăpa nici cel mai mic gest. La doi trei metri în spatele lui, mai aproape de ușa de la intrare, erau postați doi agenți de poliție, foarte atenți la fiecare mișcare. Nu avea de ales, trebui să-l urmeze pe ofițerul de lângă el, în biroul pus la dispoziție de unul din șefi.

În urmă cu câteva zile se prezentase tot pentru muncă în străinătate o tânără, agent de poliție sub acoperire, care reușise să scoată de la Marius destule informații pentru a proba adevărata soartă, a fetelor ce urmau să plece în marea aventură. A reușit chiar să filmeze scene compromițătoare, în care Marius, insinua că fetele pot câștiga câți bani vor ele, nimeni nu le oprea de la nimic, deci totul era permis.

Numai chelneriță nu ajungea niciuna, cu siguranță. Pe această tânără o gasise Marius în biroul pus la dispoziție de acel șef. De data aceasta purta uniformă de ofițer. Semn că individul era de ceva timp în atenția poliției și că se adunaseră suficiente probe care să-l demaște.

Cu pașapoartele fetelor în mână, ofițerul merse și anulă plecarea, cu acordul lor. Din celălalt birou, cu cătușe la mâini,

Marius alături de ofițerul cu care discutase și cu domnișoara în uniformă, lua altă direcție decât ar fi bănuț cu câteva minute înainte.

Discret părinții Larisei și prietenul de familie, împreună cu fata, se făcuseră nevăzuți. În ziua următoare erau solicitați toți pentru declarații.

Urmările acestei intervenții...previzibile de altfel, desființarea firmei, întoarcerea celor câteva fete, de la o viață de coșmar, în sânul familiilor lor.

Ca simplu observator, nu pot să nu mi pun întrebarea; pentru cât timp, sunt aceste fete la adăpost, din moment ce nu pot găsi un loc de muncă onorabil în țara lor și nu sunt ocrotite de familie?

Cine le garantează că nu vor fi acostate la un alt colț de stradă, de un alt individ care le promite marea cu sarea, aruncându-le de fapt, în cea mai neagră existență posibilă?

O iubire până dincolo de moarte

(Strict autentic).

Cum eram în contratimp cu programul de tratament al colegei mele de cameră, nu aveam altceva de făcut, decât

să ies și să mă plimb singură. Nu era chiar plăcut, dar pe malul lacului Techirghiol, era multă lume și prin anomalia vieții, multe femei singure.

Era în vara anului 2008.

Masa de seară se servea de regulă între 18,00-19,00, așa că timp de plimbare pe răcoare era destul, iar zăpușeala de peste zi încă se mai simțea în camere.

Bănci pentru odihnă nu prea erau libere, dar ici colo câte un loc se mai găsea. O briză ușoară aducea dinspre lac un aer umed cu gust de sare și o binemeritată răcoare.

- Nu v-ați mai așteptat colega ? m-a întrebat o doamnă pe care o cunoscusem la masă, împreună cu sora ei.

Amândouă aveau un puternic accent moldovenesc, nimic mai firesc din moment ce veneau de undeva de pe lângă Bacău.

- Am așteptat-o un timp dar cred că a venit prea obosită de la plajă și se odihnește, am răspuns eu, încercând să trec mai departe.

- Dacă vreți să stați cu noi...este loc, m-a invitat una din cele două surori, care

era vopsită blondă și avea un fel de coc din șuvițe, ca o crizantemă la spate.

M-am așezat lângă ele și cum o discuție între femei se leagă foarte ușor, am stat de vorbă.

De fapt să fiu foarte sinceră eu de felul meu, mai mult ascult, mai ales când nu cunosc bine persoanele.

Așa se face că ele povesteau câte ceva de pe la procedurile ce le făceau, una era cam nemulțumită de o femeie care servea la masă și uite așa trece vremea la băi. Aflu de la ele că sora cea mai mare venea la Techirghiol de peste 15 ani și era foarte mulțumită de efectele terapeutice ale băilor.

Recunosc că în sinea mea, m-am cam mirat, ne-nțelegând de unde atâta mulțumire, lacul fiind la fel de neîngrijit ca și Amara. La mal apa era foarte murdară și plină de mătasea broaștei. Dar sora cea mare înota în larg și făcea băi reci cu nămol, deci...știa ea ce știa.

Trecuse bine de 70 ani, dar se menținea într-o formă foarte bună.

Un timp au vorbit ele, apoi ne-am ridicat să continuăm plimbarea pe malul lacului.

Sora cea mai mare ne-a abandonat la scurt timp, oboseala silind-o și pe ea către camera de hotel, unde erau cazate.

Am rămas numai eu, cu doamna cu cocul ca o crizantemă, nici astăzi nu știu cum o cheamă.

Împlinise de curând 70 ani, suferise o fractură de bazin, călca cu grijă, dar păstra un aer semeț, un fel de superioritate care la început nu mi-am dat seama de unde vine.

Mergea foarte dreaptă, cu geanta pe umăr și cu mâinile la spate.

Recunosc că eram puțin curioasă, să aflu mai multe despre ea, dar întrebări nu am pus nici una. Am așteptat cuminte să spună ea, dacă avea ceva de spus.

Curând am ajuns în dreptul statuii lui Techir, cel din legenda, cu măgărușul lui și ne-am întors.

Nu mi-am dat seama cum a alunecat discuția, spre energiile din jurul nostru, de care nici nu ne dăm seama.

I-am spus doamnei că nu am cunoștințe absolut deloc în domeniu, doar ocazional am citit câte ceva, ce mi s-a părut mie că prezintă oarecare interes. I-am mai spus că în tinerețe, am avut câteva

vise premonitorii, dar nu am înțeles cărui fapt se datorau, știind că nu am nici un merit deosebit, să fiu astfel avertizată.

M-a privit destul de mirată când a auzit. Nu avea nici un rost să intru în detalii, doamna fiind foarte hotărâtă să vorbească, nu să asculte.

Felul meu de a asculta, o îmboldea cred, să tot povestească, despre necazurile ei, viața care a trecut așa de repede pe lângă ea.

În urmă cu 30 ani rămăsese văduvă.

Soțul ei murise pe brațul său, după cum povestea ea. Atunci a văzut ceva ce ține de domeniul fantasticului, ceva ce am să scriu exact așa cum mi-a povestit.

Din tonul vocii ei am simțit că vorbea cu toată convingerea, ca și cum nimic nu era mai adevărat și mai normal decât cele povestite de ea.

Suferința lui că se stinge, suferința ei că îl pierdea, au fost atât de puternice, încât se pare că au depășit anumite limite.

Spre tavanul camerei unde se aflau ei, s-a înălțat un ghem luminos, iar pe fața și pe mâinile femeii a căzut un fel de pulbere argintie, cum ar fi beteala tăiată foarte mărunț. Era consternată, nu știa ce

să creadă, tulburată de ceea ce vedea, un timp nu a putut schița nici un gest.

Apoi a chemat pe cineva din vecini, să vadă ce se întâmplase cu ei.

Soțul murise pe brațul ei, iar ea susținea că ia văzut sufletul urcând în sus.

Trăia ceva mai presus de puterea de înțelegere a unui om în condiții normale, o stare imposibil de descris în cuvinte, mai ales acum după așa de mult timp.

Spunea că o iubise foarte mult soțul ei, dar nu am îndrăznit să o întreb dacă și ea îl iubise la fel de mult. Am ascultat-o mai departe. Mă gândeam că uneori când ești prea frământat de gânduri, faptul că le discuți cu cineva, te mai ușurează.

A trecut ceva timp, niște ani...nu știu câți, nici doamna nu a precizat și în viața ei a apărut un alt bărbat.

Din spusele ei, omul se simțea așa de bine la ea, o aprecia în tot ce făcea, spunea că este liniștea și pacea sufletului său.

Curând și-au dat seama că pe ei îi leagă un puternic sentiment de iubire. Acum cugetând în liniște la cele ce mi s-au povestit, cred că era și disperarea vârstei, acea goană contracronometru,

ce-i apucă pe unii dintre noi când intră în toamna vieții. Așadar erau îndrăgostiți și fericiți cum nu se poate descrie. Gândeau la fel, vorbeau la fel, se completau reciproc, își ghiceau dorințele și se grăbeau să și le îndeplinească reciproc. Erau... un suflet întreg, în două trupuri.

Între timp, nu știu cum și de ce, doamna s-a convins că are puteri paranormale și este posibil, dacă a avut o atât de mare forță de a iubi.

A început să practice pase bioenergetice, metodă învățată de la cineva venit din Rusia. Posibil să fi fost și ceva rentabil, dar nu am întrebat nimic.

Soarta nu a fost prielnică nici de această dată. A murit omul pe care-l iubea nebunește.

Știa că era bolnav și că se putea întâmpla oricând, dar refuza să creadă că va fi așa de curând.

O înecau lacrimile, iar eu am încercat să spun ceva banal despre soartă, numai ca să-și ia un moment de respiro, în tulburătoarea sa istorisire.

Am primit și un compliment pentru participarea mea la conversația dintre noi.

Mi-a spus privindu-mă foarte atent, că eu am o anume curăţenie spirituală, de aceea m-a ales pe mine să-mi povestească, altfel nu ar fi făcut-o. I-am mulţumit.

De când l-a pierdut pe acest om, şi-a amplificat cercetările în domeniul paranormal, a experimentat pe ea însăşi, făcând mari eforturi de concentrare. Spunea că reuşise să leviteze la înălţimea de o jumătate de metru, câteva secunde, dar efortul o epuizase.

Puţini sunt capabili de un efort de concentrare, așa de mare şi majoritatea sunt afectaţi.

Noi ne-am obişnuit să-i numim ciudaţi, în timp ce ei ne consideră ignoranţi.

Vorbeşte zilnic cu iubitul ei decedat, povesteşte tot ce a făcut peste zi şi ce probleme are de rezolvat, când nu ştie cum.

Spre surprinderea mea, spune că în ziua următoare are deja soluţia, la problemele discutate cu el în gând.

Am încercat să-i sugerez, ştiind că este credincioasă, că poate îngerul ei păzitor, o ajută inspirându-i soluţia potrivită.

A protestat, a spus nu, singurul care-i putea da un asemenea răspuns, era el, cel plecat la ceruri să se odihnească.

Nu vreau să o judec eu și nici nu pot ști dacă ce făcea ea era bine sau rău, dar de copil știu de la părinții mei, că sufletele celor plecați trebuie lăsate să-și urmeze drumul, odihna acolo sus.

Nu trebuiesc rechemate, tulburate din evoluția lor. Pomenitul în biserică nu le face rău, dar asemenea solicitări zilnice....nu știu ce să cred.

Doamnei i-a slăbit mult vederea la ambii ochi, dar trăiește cu convingerea că Bunul Dumnezeu, i-a deschis un al treilea ochi, ochiul minții cu care vede mult mai bine.

Poate că în felul ei are dreptate, dacă ea așa vede mai bine, dar mă întreb totuși...ce vede?

Doamna poartă ochelari, nu se sprijină de baston, calcă drept, gânditoare și povestește despre energiile atât de puternice ce ne înconjoară și de care noi oamenii nu suntem conștienți.

Tot ca o neștiutoare îmi pun și eu întrebarea:

- Oare ce se petrece în mintea unei femei, capabile să iubească chiar și dincolo de moarte?

În mintea ei această...barieră nu există. Lumea noastră și lumea de dincolo, la ea sunt mai apropiate, ori sunt cam amestecate.

Atâta dăruire, atâta iubire, atâta durere.

Blestem sau dreptate divină

Era prin vara lui 1987, când deplasându-se pentru un control de rutină, într-o comună riverană unui braț al Dunării, inspectorul financiar pătrunsese în incinta primăriei, fără să găsească pe altcineva decât pe secretară.

După ce aceasta dădu raportul, că toți erau plecați la masă, aplecându-se cu o ceașcă de cafea către domnul inspector, începu cu un aer conspirativ.

- Știți domnule inspector, aici în comună este o țesătoare, care lucrează clandestin, cuverturi alese cu vergeaua. Știu și unde stă, dacă vreți vă dau pe cineva să vă conducă la ea acasă.

- Dacă ești sigură că se ocupă de așa ceva, bine mă duc să văd la fața locului, răspunsese acesta.

Secretara cu un aer de satisfacție greu de stăpânit, strigă la femeia de serviciu,

să-l conducă pe d-l inspector la aceea țesătoare.

- O învăț eu minte, gândi aceasta, simțind gustul răzbunării, pe aceea care refuzase să-i lucreze gratis două cuverturi, alese cu vergeaua.

Nu departe, în apropierea bisericii din comună, se afla și gospodăria femeii pârâte, că ar lucra clandestin. Fără a mai bate la poartă și în speranța că femeia nu se va ascunde de el, inspectorul intrase în curte. Nu se sinchisise prea mult de lătrăturile câinilor.

Încercase în câteva rânduri să se facă auzit de cineva din casă, dar degeaba, nu se arătase nimeni. Din vecini o altă femeie, îi spusese să nu mai bată în geam, că femeia este dusă la biserică la o înmormântare.

Curios să vadă ce era în încăperea din fața lui, inspectorul se apropie de geam, cu mâna streășină la ochi.

Într-adevăr în încăperea era un război de țesut, așa cum aveau mai toate femeile de la țară.

Convins că secretara spusese adevărul și că femeia câștiga bani fără să plătească impozit, inspectorul o porni însoțit de femeia de serviciu de la primărie, spre biserică, unde se oficia o slujbă de înmormântare.

Rar avea obiceiul să intre în biserică, așa că trimisese pe însoțitoarea sa, să o cheme discret afară, pe cea cu lucrul clandestin. Nu dură mult și femeia venise, salutând cum era obiceiul:

- Să trăiți domnule inspector, știu pentru ce mă căutați, dar să așteptăm puțin să se termine slujba, că nu este bine să plecăm înaintea mortului.

- Bine dacă nu mai durează mult, stăm să plece mortul, apoi mergi acasă să-mi arăți ce lucrezi la războiul de țesut. Să nu spui că nu ai, că l-am văzut pe geam. Femeia nu spusese nimic.

Nu a trecut mult timp și pe ușa bisericii, ieșiră două sicrie nu unul, imagine care pe domnul inspector îl ului.

- Doi morți deodată ? întrebă el.

- Eee, domnule inspector, Dumnezeu nu doarme, spuse femeia cu un oftat adânc.

În drum spre casă, la nedumerirea inspectorului, femeia mai oftase de câteva ori, dând din cap și repetând că Dumnezeu nu doarme. Nerăbdător inspectorul întreabă;

- Bine, bine....dar ce s-a întâmplat aici ?

- Aici e vorba de o poveste veche și tare tristă.

S-a întâmplat cu mulți ani în urmă, dar uite că cineva plătește acum. Pe aici sunt mulți lipoveni, ai văzut și dumneata.

S-a întâmplat cu mulți ani în urmă, repetă femeia, că un băiat de aici din comună, s-a îndrăgostit de o fată de lipoveni, care nu se știe cu cine, a făcut un copil din flori, o fetiță.

Părinții băiatului nu au fost de acord, ca fiul lor să ia o femeie cu un copil din flori, dar tânărul nu a ținut cont de asta.

Acest fapt nu a însemnat prea mult, pentru tânărul îndrăgostit, doar că anii treceau și el cu soția aleasă nu aveau nici un copil.

Creștea totuși în grădina lui, acea mândrețe de fată din flori, pe care o avusese soția lui înainte de căsătoria cu el.

Ei, vezi dumneata domnule inspector...cum este omul... de la un timp bărbatul ajuns acum la maturitate, nu mai avea ochi decât pentru fata soției sale.

Când fata împlinise 16 ani, tatăl vitreg o ceru să-i fie lui nevastă, după ce o batjocorise. Poate că se temea de pușcărie, sau o iubea cu disperarea vârstei ce-i apucă pe unii câteodată. Asta numai ei o știu, că noi nu avem cum să știm.

I-au reparat mamei fetei, o căsuță bătrânească, undeva mai în fundul curții și au silit-o să se retragă acolo. Fostă soție, devenită soacră.

Ce va fi îndurat, numai ea știe, că de plâns, tot timpul o vedeam plângând. Așa sunt femeile, adună în ele necazuri și numai ce auzi ca s-au stins. Te mai și întrebi, de ce, că doar nu o știam bolnavă.

Au trecut anii, tatăl vitreg și tânăra-i soție au avut copii, care au crescut și au mers la școli. Numai că într-o zi nefastă, două fetițe ale lor, cald fiind se duseseră să se scalde în Dunăre, pe care o știau de mici.

Cum apa este cea mai înșelătoare cale, la un moment dat fetele au început să strige ajutor către tatăl lor, prinse într-un vârtej puternic și trase în afund.

Disperarea omului nu mai cunoștea margini. Neputincios în a-și salva copiii, agitându-se în toate părțile, chemând la rândul lui ajutoare. Totul a fost zadarnic. Copilele au fost găsite abia după trei zile, undeva în aval.

Grea durere pentru cei rămași.

O mamă încă tânără ce-si striga cu disperare pierderea suferită, un bărbat înnebunit de durere că nu-și putuse salva fetele de la înec, văzându-le cum sunt înghițite de ape.

În urma carului funerar o femeie gârbovită de ani și de neajunsuri, bunica fetelor, vărsa lacrimi amare pentru nenorocirea lor.

Nimeni nu va ști vreodată dacă pe cei doi soți i-a ajuns un greu blestem, rostit de mama în vârstă când a fost abandonată, sau a fost Dreptatea Divină. Sătenii spun că i-a ajuns blestemul mamei abandonate.

În amărăciunea ei se va fi putut abține femeia abandonată, să nu-si

blesteme propria fiică, pentru starea de mizerie în care o aduseseră cei doi? nimeni nu știe.

Singurul lucru cert era că cei doi își duceau pe ultimul drum cele două copile pe care Dunărea le trimisese, dincolo de lumea aceasta și de fărădelegile ei.

Aici femeia mai spusese încă o dată cu tristețe, Dumnezeu ... nu doarme.

Cum se apropiaseră de poarta casei, sale făcuse loc domnului inspector, să treacă înainte să vadă ce era de văzut.

În încăperea cu războiul de țesut, încă în lucru se afla un preș țesut din zdrențe, cum se mai poartă încă prin casele de oameni săraci dar curați.

A răsuflat ușurat inspectorul, că nu-i plăcea să tot facă la procese verbale de constatare și impuneri pe orice fleac. Și-a terminat controlul financiar pentru care venise în comună și a plecat.

În mintea lui și astăzi stăruie acea întâmplare și vocea femeii care repeta de fiecare dată, Dumnezeu nu doarme. Zăbovește, dar...plătește.

CUPRINS

CĂLĂTOR PRIN AMINTIRI	2
<i>Incursiune în anii copilăriei mele.</i>	4
Prima păpușă adevărată	4
Vecinii noștri rușii.....	6
O iarnă ca în basme	13
Inundație mare.....	18
<i>Raid prin adolescență.</i>	23
Mica cerșetoare	23
Vârsta iubirii și a împlinirii.....	34
<i>Eu simplu observator al vieții.</i>	37
Mentalitate	37
Regele pădurilor	44
Un răsărit superb	46
Ca la noi...la nimeni.....	48
Întoarcerea fiicei risipitoare	50
Incredibila iubire	60
Spre mormânt cu zâmbetul pe buze	66
Fără rochie de mireasă.....	71
Zborul de noapte	83
O iubire până dincolo de moarte	108